



Viitorul
Astazi

Taurul Apis - De la Relfe la Veith #3



Strigătul de la miezul nopții

"Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul." Ioan 17:17

Taurul Apis - De la Relfe la Veith

'Doamne', l-a zis Filip, 'arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns'. 'Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: "Arată-ne pe Tatăl". Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui'." (Ioan 14, 1-10.)

Ucenicii nu înțelegeau încă cele spuse de Hristos cu privire la legătura Sa cu Dumnezeu. O mare parte din învățătura Lui era încă neclară pentru ei. Ei aveau o mulțime de întrebări, lucru care dezvăluie că erau neștiutori cu privire la relația lui Dumnezeu cu ei și cu problemele lor prezente și viitoare. Hristos dorea ca ei să aibă o mai clară mai precisă cunoaștere despre Dumnezeu."8EM 266.6

"V-am spus aceste lucruri în pilde", a zis El. "Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl." (Ioan 16, 25.) 8EM 267.1

În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt s-a revărsat asupra ucenicilor, ei au înțeles adevărurile spuse de Hristos în pilde. Învățăturile care fuseseră taine pentru ei erau lămurite acum. Înțelegerea, pe care o primiseră o dată cu revărsarea Duhului, i-a făcut să se rușineze de închipuirile lor teorii imaginare. Presupunerile și tâlcuirile lor erau nebunie în comparație cu cunoștința pe care o primiseră despre lucrurile cerești. Ei erau călăuziți de Duhul Sfânt; și asupra minții lor, cândva întunecată, acum strălucea lumina. 8EM 267.2

Dar ucenicii încă nu primiseră deplina împlinire a făgăduinței lui Hristos. Ei primiseră toată cunoștința despre Dumnezeu, pe care au putut să o suporte, însă deplina împlinire a făgăduinței că Hristos avea să li-L descopere lămurit pe Tatăl era încă în viitor. Așa este și azi. Cunoașterea noastră despre Dumnezeu este parțială și nedesăvârșită. Când lupta se va termina și Omul Isus Hristos îi va recunoaște înaintea Tatălui pe credincioșii Săi lucrători, care, într-o lume de păcat, au dat o credincioasă mărturie despre El, atunci ei vor înțelege lămurit lucrurile care acum sunt taine pentru ei. 8EM, 267.3



Cuprins

1. Avem nevoie de ajutorul vostru în lucrarea finală a Domnului!

2. Taurul Apis (Partea 3): De la Relfe la Veith

"Nepotrivit pentru Constituție: Nativismul și Constituția, de la Părinții fondatori la Donald Trump" de
Jared A. Goldstein

III. Persistența convingerilor nativiste despre adecvarea la Constituție

A. Trecerea la o concepție neutră din punct de vedere rasial a identității naționale și promulgarea
Legii privind imigrația din 1965

3. Pentru a nu uita

4. Poem - Angeline M.A. Lyon Cornell

5. Rețetă - Linte Bolognese



Bible Study



Taurul Apis (Partea 3): De la Rolfe la Veith

În prima parte a acestei serii am văzut cum forma literală a taurului Apis a fost venerată la Sinai în timpul alfa vechiului Israel. Chiar dacă forma literală (sau idolul) nu era venerată fizic, spiritul (sau caracterul) lui Apis a continuat să fie venerat, exemplificat în selecția primului taur al lui Israel regele Saul. Apoi am văzut cum respingerea lui Mesia în timpul ómega, vechiului Israel, a fost tot din cauza infatuării continue a evreilor față de spiritul lui Apis. În partea a doua am văzut cum a fost posibil ca spiritul lui Apis a fost perpetuat prin intermediul facțiunii conservatoare atât a bisericii, cât și a statului în timpul alfa al Israelului modern. În acest articol vom dezvolta în continuare această temă în alfa de Israelului modern și divizarea protestantismului la începutul secolului al XIX-lea. În cele din urmă, vom începe să investigăm modul în care spiritul lui Apis continuă în propria noastră istorie, omega Israelului modern.

Diviziunea protestantă:

Ultimul nostru articol s-a încheiat în 1800 și bătălia asupra alegerilor prezidențiale între John Adams, susținut de Jedidiah Morse, și Thomas Jefferson susținut de William Bentley.

Să analizăm modul în care această divizare a protestantismului a continuat până în anii 1850, când discuția despre sclavie începe

să atingă un nivel periculos în interiorul Americii.

1844

În timpul alegerilor din 1844, candidatul prezidențial Henry Clay a declarat că diviziunea din cadrul protestantismului era cea mai mare amenințare la adresa Statelor Unite. Știm cât de corect Clay a



fost, și cum sclavia a fost într-adevăr problema care a pus la încercare națiunea în această dispensație. Pentru a ilustra cât de profund a afectat această diviziune viața americană, Biserica Metodistă a fost cea mai mare organizație din Statele Unite în afara guvernului federal înainte de 1844.

Aceasta s-a divizat oficial în 1844, iar una dintre cele mai puternice legături care uneau Nordul și Sudul a fost astfel ruptă.

Nouăzeci și patru la sută din bisericile din sud aparțineau unuia dintre cele trei organisme majore care au fost dezmembrate. Dintr-o dată în sens religios, Sudul a fost scos în derivă din Uniune. Așa că bisericile au cunoscut o divizare între Nord și Sud înainte ca statele să o facă. Prin ruperea legăturile religioase dintre Nord și Sud, schisma a întărit înclinația puternică a Sudului spre secesiune (sau retragere) din Uniunii. Aceasta a dus la o ruptură în cadrul națiunii partide politice ale națiunii, care s-au divizat în facțiuni, ceea ce a dus apoi la destrămarea Uniunii însăși.

Bisericile divizate au remodelat, de asemenea, American creștinismului american însuși. S-au format noi confesiuni

importante, cum ar fi Convenția Baptistă de Sud. Creștinismul din Sud și cel din Nord au luat direcții diferite. Credincioșii din Sud au promovat din ce în ce mai mult o lectură strictă, literală a Scripturii pentru a apăra sclavia. Așa cum în articolul trecut l-am văzut pe Jedediah Morse interpretând o comparație literală cu literă cu literă a pământului glorios cu America pentru a justifica biserica și statul, Sudul folosea acum exact aceeași metodologie pentru a justifica sclavia.

Prezbiterienii din nord și din sud s-au reunit abia la începutul anilor 1980, așa că a fost nevoie de aproximativ o sută douăzeci de ani pentru a vindeca această ruptură profundă. Și astăzi, puțini observatori se așteaptă ca vreun șanse realiste la o reuniune între nordicii din nord și baptiștii din nord și cei din sud. Creștinismul american continuă să resimtă replicile unui război care s-a încheiat acum o sută douăzeci și cinci de ani. Așa că nu este un lucru mărunț. A divizat complet protestantismul din Statele Unite și totul s-a datorat acestei interpretări de la literal la literal. Dacă America este țara glorioasă, atunci ar trebui



să susțină sclavia, segregarea rasială, biserica și stat și dictatura.

1850

În anii 1850, fiul lui Jeddediah Morse, Samuel Morse, "...a devenit bine cunoscut ca un apărător activ al ... sclaviei, considerând-o ca fiind divină...". sancționată divină... a scris: "Crezul meu pe această temă sclaviei este scurt. Sclavia în sine nu este un păcat, ea este o condiție socială ordonată de la început lumii pentru cele mai înțelepte scopuri, binevoitoare și disciplinare, de către Înțelepciunea Divină. Site-ul simpla deținere de sclavi, prin urmare, este o condiție care nu are în sine nimic de caracter moral, la fel ca și calitatea de părinte sau de angajator, sau conducător."

(www.newworldencyclopedia.org/entry/Samuel_F._B._Morse#cite_note-1)

1863

Scindarea în cadrul protestantismului a devenit evidentă și în anii 1860, când în 1863 a fost înființat Consiliul Național de Reformă. Aceștia au fost aceeași marcă de protestantism conservator care căutau să unească biserica și statul, crezând că, deoarece ei erau națiunea aleasă,

Dumnezeu nu putea să binecuvânteze America dacă nu puneau în aplicare moralitatea religioasă prin lege.

1888

În timp ce Ellen White și pionierii noștri, și într-adevăr o întreagă ramură a protestantismului nu au fost de acord cu această interpretare literală la literă, și s-au situat de partea corectă a problemei sclaviei, la fel și în 1888, nu toate confesiunile protestante au susținut aplicarea legilor duminicale. Dar argumentele celor care au insistat pentru legile duminicale au fost următoarele.

"Negustorii din Tyr au insistat să vândă mărfuri lângă templu în ziua de Sabat, iar Neemia i-a obligat pe ofițerii legii să facă datoria lor și să oprească acest lucru.

Așa că noi putem să-i obligăm pe ofițerii legii să-și facă datoria.

Neemia conducea acolo într-o adevărată teocrație, o guvernare a lui Dumnezeu; legea lui Dumnezeu era legea țării, iar voința lui Dumnezeu era făcută cunoscută prin cuvântul scris și prin profeți... predicatori sunt succesorii profeților.



Acum puneți aceste lucruri împreună. Guvernul lui Israel era o teocrație; voința lui Dumnezeu a fost făcută cunoscută conducătorului prin profeți; profeții conducătorul i-a obligat pe ofițerii legii să îi împiedice pe cei neevlavioși să vândă mărfuri în Sabat. Acest guvern trebuie să devină o teocrație; predicatorii sunt succesorii lui profeți; și ei trebuie să îi constrângă pe ofițerii legii să împiedice orice vânzare de bunuri și orice fel de muncă în ziua de duminică. Acest lucru arată în mod concludent că acești predicatori intenționează să preia conducerea supremația în mâinile lor, să declare oficial voința lui Dumnezeu, și să-i oblige pe toți oamenii să se conformeze acesteia". (A. T. Jones, The National Sunday Law 18, 85.3-86.2)

1982

Mișcarea pentru biserică și stat a luat un numele nou în 1982 - teologia dominației.

"Teologia dominației (cunoscută și sub numele de dominionism) este un grup de ideologii politice creștine care caută să instituie o națiune guvernată de către creștini pe baza înțelegerii lor despre legii

biblice. Întinderile dominației și modalitățile de obținere a autorității de guvernare sunt variate.

De exemplu, teologia dominației poate include teonomia, dar nu implică în mod necesar susținerea mozaicului, Legea mozaică, ca bază a guvernării. Eticheta este aplicată în primul rând față de grupuri de creștini din Statele Unite ale Americii.

Adepții proeminenți a acestor ideologii sunt reconstrucționismul creștin calvinist, roman integralismul romano-catolic, integralismul carismatic și penticostal "Kingdom Now", Noul Reformă Apostolică, și poate și altele neidentificate aici. Cele mai multe dintre mișcările contemporane etichetate drept teologie a dominației au apărut în anii 1970 din mișcări religioase care afirmă aspecte ale naționalismului creștin."

https://en.wikipedia.org/wiki/Dominion_theology
Deci, fie că vine sub numele de Jeddediah Morse, sau Mișcarea Națională de Reformă, sau National Sunday-law Union, sau Dominion teologie, este exact aceeași ideologie - că America este țara glorioasă a zilelor noastre, așa că statul ar trebui să aplice legile religioase ale bisericii, altfel Dumnezeu nu va face America măreață.



Acest statut presupus a fi elevat dă dreptul de a persecuta și de abuza pe oricine care diferă de credința lor, în numele Dumnezeu. Fie că este vorba de liberali, sclavi, nativi americani, cei care respectă Sabatul, sau astăzi, femeile și comunitatea LGBTQ. De fapt, în principiu, s-ar putea spune că aceasta vine și sub numele de Legea Sharia. Legea Sharia este pur și simplu biserica și statul lor în țara lor particulară. Poate vă amintiți din ultimul nostru articol, "La sfârșitul secolului al XVIII-lea a existat un enorm interes popular pentru apocalipsa. cărți ale Bibliei" (Rachel A. Snell, "Jedidiah Morse și cruciada pentru Noul Ierusalim: The Cultural Catalysts of the Bavarian Illuminati Conspiracy", 2006). La fel cum această, a doua Mare Trezire, a adus un interes reînnoit pentru cărțile lui Daniel și Apocalipsa înainte de 1798, un renaștere a avut loc, de asemenea, înainte de 1989, având ca rezultat același lucru. Următorul articol din 1982 începe oarecum sarcastic. "Lumea, așa cum o știm, se apropie de sfârșit. Nu pentru că un general sau un nebun va împinge un buton și va reduce planeta noastră la otrăvitoare cenușă toxică. și nu

pentru că greutatea unei populații în creștere o va face să se clatine de pe orbită. Mai degrabă, sfârșitul este aproape pentru că Dumnezeu s-a săturat a plănuiră asta de cel puțin 1.900 de ani. Totul este chiar acolo în Biblie, în Daniel și Apocalipsa..." ("Waiting For The End", William Martin, The Atlantic, iunie 1982.

[\(https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1982/06/waiting-for-the-end/308707/\)](https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1982/06/waiting-for-the-end/308707/)

Nu va fi o surpriză care curent al protestantismului pe care autorul îl identifică ca fiind cel care experimentează acest fel de renaștere.

"Istoria iudeo-creștină a cunoscut numeroase izbucniri de interes pentru Profeția biblică, de obicei în vremuri de revoltă socială, dar puține, dacă nu chiar niciuna, au fost atât de răspândite și de influente ca cea care înflorește acum în cercurile protestante conservatoare. Nu sunt disponibile date concrete, dar milioane de evanghelici americani cred, aparent, că în cadrul generației actuale, și probabil cândva în anii 1980, Isus va reveni pentru a pune bazele unei glorioase domnii de o mie de ani aici pe pământ. Sute de

predicatori care cred în Biblie discută cronologia acestor zile din urmă cu încrederea că ceea ce spun este la fel de familiar și de real pentru congregațiile lor, precum poveștile despre arca lui Noe și despre nașterea lui Iisus. Aceleași teme sunt proclamate de evangheliști de televiziune de prim rang, cum ar fi ca Oral Roberts, Jerry Falwell, Pat Robertson, Rex Humbard, Herbert W. Armstrong, Kenneth Copeland și Jack Van Impe, precum și în emisiuni mai puțin cunoscute, precum The Voice of Prophecy, The King Is Coming și 11:59 and counting.

Hal Lindsey's The Late Great Planet Earth (peste 15 milioane de exemplare vândute), una dintre cele cinci cărți de succes cărți profetice de succes ale lui Lindsey, care au dus la apariția The New York Times să îl numească cel mai bine vândut autor al deceniului. Cartea a stat, de asemenea, la baza unui film din 1977, narat de Orson Welles. A avut o creștere, mai ales în ultimele două decenii, de această mișcare, bazată pe profeția biblică, cu rădăcinile în secolul al XIX-lea."

Motivul pentru care a existat o renaștere de la anilor 1960 este pentru că protestantismul apostat insistă pe o interpretare literală a profețiilor biblice, așa că nu este

surprinzător faptul că ei se uită la profețiile literale ale Israelul literal pentru semnele vremurilor lor.

"Doctrina pre-milenaristă presupune că poporul lui Israel va fi în Palestina în momentul în care revenirii lui Hristos. Declarația Balfour din 1917, care a permis evreilor să se stabilească în Palestina, a fost privită pe scară largă de fundamentalistii premilenari ca fiind împlinirea lui Ieremia 29:14: "Voi vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am trimis în exil". Această credință a primit un impuls enorm odată cu stabilirea oficială a Statului Israel la 14 mai 1948, data la care a avut loc unde, potrivit lui Hal Lindsey, " a început numărătoarea inversă profetică!"

În discuția lui Iisus despre semnele sfârșitului, le-a spus ucenicilor săi că "această generație nu va trece până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri" (Matei 24:3) ... Deoarece ei consideră restaurarea lui Israel ca fiind un astfel de semn, ei deduc că trăim în generația finală. Problemă principală a acestei interpretări, timp de mai mulți ani, a fost că Israelul trebuia să fie nu doar în Palestina, ci și în controlul Ierusalimului. Când acest lucru s-a întâmplat, în 1967, la încheierea unui război de șase zile care părea aproape miraculos

chiar și pentru mulți necredincioși, așteptarea în cercurile profetice a crescut febrilă."

În jurul tău pentru a vedea unde teologia dominației ne-a adus astăzi, în special în cazul susținătorilor lui Donald Trump. Acest articol din The Atlantic analizează perspectiva din 1982, adică din perioada în care noi identificăm drept "întuneric", înainte de perioada noastră de sfârșitului. În timp ce evenimentele externe din 1979 până în 1989 trebuiau să fie recunoscute de către adventism, ele au fost, de asemenea, pentru nethinim. Așadar, Martin documentează evenimentele externe care ar fi trebuit să înceapă să afecteze și mințile nethinimilor.

Acești zece ani ne duc de la Majoritatea Morală la Ronald Reagan, și nu trebuie decât să te uiți în jurul tău pentru a vedea unde ne-a adus teologia dominației până în prezent, în special la susținătorii lui Donald Trump. Această perioadă de zece ani pe care o numim "întuneric" ar fi paralelă cu anii care au precedat 1798, în timpul a doua Mare Trezire, iar Martin face o punct de vedere al evenimentelor externe din această perioadă care au dus la această

renaștere."Revoluția franceză și urmările ei au avut stârnit interesul pentru profeție, deoarece studenții biblici au văzut distrugerea puterii papale, a secularizare a statului și creșterea unei religii a rațiunii ca fiind remarcabil de asemănătoare cu evenimentele descrise în Daniel și Apocalipsa."

La fel cum poporul lui Dumnezeu trebuia să privească la evenimentele externe, atât în alfa și în omega Israelul modern, și protestantismul conservator au privit la evenimentele externe, dar cu propria lor interpretare literală, pătată de părerea că Dumnezeu are nevoie de un regat pământesc în America. Astăzi, atât de multe piese din puzzle s-au așezat la locul lor, încât credincioșii premilenari afișează o încredere enormă în capacitatea lor de interpretare. Aproape orice fărâmbă de veste cu adevărat proastă este salutată ca un alt semn că suntem în ultima linie dreaptă a istoriei, astfel încât cutremurele, vulcanii și foametea, agresiunea rusă în Afganistan, semeția Chinei ca o putere mondială, ascensiunea OPEC, revoluția din Iran, amenințările la adresa Israelului, tulburările din țările latino



America, slăbiciunea dolarului, creșterile în avortului, sexul explicit la televiziunea prin cablu, paradele gay rights și orice alte amenințări percepute la adresa sănătății politice, economice sau morale a Americii și a lumii sunt întâmpinate cu un fel de optimism conștient de sine." Ceea ce este cel mai interesant este cât de aproape se potrivește escatologia protestantă apostată cu escatologia adventistă. Cele două nu ajung neapărat la concluziile lor pe aceeași cale, dar ele ajung totuși la aceleași concluzii. Pentru exemplu, în timp ce adventiștii conservatori consideră că Națiunile Unite ca fiind satanice, care plănuiesc pe ascuns o Ordine Mondială Unică, protestanții cred că, "după Răpirea, va urma o perioadă de șapte ani de tribulație care va cădea asupra celor rămași în urmă. Aceasta va începe cu apariția lui Antihrist ca lider al unei confederații de zece națiuni".

Adventiștii sunt premilenialiști și caută prăbușirea economică, declinul moral și tulburările politice ca semne ale apropierii lui Hristos. venirii lui Hristos, indiferent cât de vagi sunt aceste semne. "Deoarece

doctrina premilenaristă susține că deteriorarea situației economice, politice, domestice și morale va preceda a doua venire, mulți evanghelici, fără să fie surprinzător, au simțit că sfârșitul veacului este aproape."

2021 și teoriile conspirației

"...punctul de vedere consensual cu privire la Antihrist este că acesta va fi un țar carismatic susținut de Satana care va institui și va impune o politică și o politică dictatură economică atât de completă încât cumpărarea sau vânzarea vor fi imposibile fără autorizația sa, simbolizată printr-o formă de 666 pe pe mână sau pe frunte".

În timp ce Martin comentează despre lumea în 1982, putem vedea cum acest tip de interpretare literală a profețiilor pătrunde și astăzi în cercurile adventiste conservatoare. Întrucât metodologia lor este aceeași, adventiștii conservatori și protestanții deopotrivă văd vaccinul Covidiu mandat ca o dictatură care impune un semn pe populația, fără de care nu pot lucra.



Personal, nu am înțeles niciodată cum de ei pot insista să citească versetul literal și să nu observe faptul că nimeni nu a primit vreodată vaccinul, injecție de vaccin Covid, în mâna dreaptă sau fruntea lor (Apocalipsa 13:16).

Fără metodologia parabolei, protestanții pot doar să citească mai întâi știrile, iar apoi să încerce să le facă să se încadreze în înțelegerea lor a profeției sfârșitului timpului. La începutul anilor 1980 nu exista niciun vaccin, dar când Grecia a aderat la Uniunea Europeană în 1981, aceasta a alcătuit o confederație de zece națiuni, și dintr-o dată Europa a devenit casa lui Antihrist.

"Confederația de zece națiuni care va servi ca bază de putere [a lui Antihrist] este identificată pe scară largă ca fiind Piața Comună, a cărei uriașă complex de calculatoare gigant din Luxemburg se spune că este poreclit "Bestia". Mulți sunt îngroziți de zvonurile conform cărora, într-o societate fără bani și fără cecuri, tranzacțiile economice vor necesita ca fiecare dintre un număr format din trei cifre seturi de șase cifre, care să fie tatuat în mod invizibil pe mâinile sau frunțile noastre. Iar

unii cred că codul computerizat citit cu laser de pe mașinile de supermarket din supermarketuri este doar un indicator al faptului că marca de Bestiei este deja în mijlocul nostru, așteptând doar să fie aplicată pe oameni."

Ne regăsim din nou într-o temă cunoscută la acest punct, în care teoriile conspiraționiste sunt metodologie a protestanților și a adventiștilor deopotrivă.

"...cea mai cunoscută colecție de asemenea informații este cartea lui Mary Stewart Relfe, When Your Money Fails - the "666 System" is here, un volum tipărit privat care s-a vândut în peste 300.000 de exemplare în șase luni de la publicarea sa în ianuarie 1981."

Relfe ar prezenta un slideshow, arătând fotografii cu o multitudine de produse diferite, fabricate pe tot globul, în țări diferite, despre care susținea că ar fi fost toate găsite purtând 666 pe codul lor de produs. Astfel, ea a susținut că semnul fiarei a fost răspândit prin intermediul globalismului. Relfe a prezentat diapozitive cu companii globale care poartă simboluri satanice și logo-uri, susținând că există un



guvern mondial satanic și obscur, care lucrează în secret împreună pentru o Ordine Mondială Unică. În zilele noastre termenii actuali, este exact același concept ca și cel de Deep State, iar Relfe a văzut toate aceste țări și companii diferite și diverse care foloseau globalismul ca vehicul care să le conducă agenda secretă.

Ea a susținut că nu putea fi o coincidență faptul că toate aceste nenumărate produse și companii purtau reprezentări ale lui 666, și că era o dovadă că toate acestea lucrau împreună în spatele scene, sub comanda lui Satan.

Sears, J. C. Penney și Montgomery Ward spune că folosesc programe de calculator care apelează la 666 ca fiind prefix. Se pare că numărul amenințător este folosit și de Banca Mondială, IRS, Medicaid, și Serviciul Selectiv. Mai mult, Relfe afirmă că atunci când Anwar Sadat a redeschis Canalul Suez pentru navigația comercială în 1975, a călărit pe o navă de război cu 666 inscripționat cu îndrăzneală pe bordul său, și că tancurile construite "pentru Forța de servicii secrete a președintelui Carter" erau

ștampilate cu 666, la fel ca și riglele metrice distribuite pe scară largă în SUA în cursul anului 1979, unele probabil unor elevi care foloseau o carte de algebră elementară intitulată 666 Jellybeans. În Israel, ea scrie, 666 este folosit ca prefix pentru mașine, vehiculele arabilor. Apelurile telefonice în străinătate și loteria națională, toate acestea ca parte a efortului "de a "educa, pregăti și condiționa evreii să accepte '666', care va fi "Falsul" lor "număr" = "Mesia" (Anticristul) și a Sistemului său de Guvernare Mondială".

Relfe folosește literalmente exact aceeași metodologie ca și Walter Veith și adventiștii conservatori de astăzi, pentru a dovedi că există un stat profund care conduce un guvern mondial unic din spatele scenei. Martin face apoi o aluzie destul de frumoasă la absurditatea de a lua coincidențele drept metodologie.

"După ce am citit cartea [lui Relfe], m-am simțit un pic amețit când mi-am amintit că salariul meu net de la acea vreme, am dezvoltat pentru prima dată un interes pentru profeția biblică, era de 666,66 dolari, și că odată, în timp ce trăiam în Massachusetts, am văzut patru călugărițe



într-o mașină al căror număr de înmatriculare conținea temutul cifre."

Când adventiștii folosesc teoriile conspirației ca fiind metodologia lor, își dau ei seama că nu este nimic nou?

Ea provine de la conservatori, Protestantism Apostaziat.

Poate că singura diferență este că adventiștii conservatori, ca și fariseii laodiceeni (Credință și fapte, 83.1), cred că ei sunt singurii care cunosc acest secret, ceea ce îi face oarecum mai înțelepți decât toți ceilalți. Când îl privesc pe Walter Veith arătându-le diapozitiv după diapozitiv cu strângerile de mână secrete, logo-uri secrete cu simboluri satanice, cu 666 inscripționate în locuri secrete, pentru a se presupune că să dovedească faptul că toți fac parte din același Deep State, el nu este de fapt decât o Mary Stuart Relfe. Ei folosesc aceeași metodologie și ajung la aceleași concluzii.

Când teoriile conspirației eșuează

Relfe a crezut că Anticristul era Anwar Sadat al Egiptului, până când acesta a fost

asasinat. Apoi, așa cum fac întotdeauna când teoria conspirației lor eșuează, au inventat alta. Henry Kissinger a devenit următorul Anticrist pentru că au folosit un anumit sistem numerologic pentru ca numele său să fie egal cu 666. Cu toate acestea, niciunul dintre acești protestanți conservatori nu părea deosebit de preocupat în mod deosebit de faptul că numele, prenumele și numele de familie ale lui Ronald Wilson Reagan aveau câte șase litere fiecare. Cumva, metodologia lor nu se aplică atunci când le incriminează liderul.

De la o dată la alta, predicțiile lor eșuează și totuși nimic nu face să se oprească. Faptul că au de-a face cu un subiect sacru și salvator nu-i împiedică de a face următoarea predicție, atunci când ultima eșuează. Odată ce Uniunea Economică Europeană a adăugat un al unsprezecelea membru, ei doar au venit cu altceva. Odată ce Anichristul atribuit moare, ei doar vin cu o altă predicție, cu următorul. Odată ce trece, o anumită dată și nu se întâmplă nimic, ei pur și simplu vin cu o nouă dată. Personal, mi se pare puțin ca o dependență de emoție și conspirație, în același mod în



care ei ar acuza pe cineva că este dependent de filme sau de muzică.

Un predicator, "...a convins câteva mii de adepți ai săi să se mute în zonele rurale din sud și sud-vest tocmai pentru că vrea ca ei să treacă prin perioada de șapte ani fără să cumpere sau să vândă și, prin urmare, fără a fi nevoiți să primească semnul blestemat al fiarei.

Relfe... recomandă ridicarea unui adăpost, plantarea unei grădini pe un mic teren în afara orașului și să pună deoparte o pungă cu monede de argint pentru fiecare membru al familiei.

În anticiparea fiarei, unii creștini au împrumutat bani la care nu se așteptau să plătească înapoi, pentru că erau siguri că Isus se va întoarce înainte ca datoriile să ajungă la scadență. Imperiul lui Herbert W. Armstrong a suferit o gravă lovitură atunci când sfârșitul nu a început în ianuarie a 1972, așa cum prezisese Armstrong, aducând astfel greutăți multor oameni care au dat cea mai mare parte a averii lor bisericii în așteptarea de a merge la Petra, unde astfel de bunuri lumești, posesiuni lumești ar fi fost inutile".

Astăzi, în guvernul Statelor Unite, când un secretar de stat al Ministerului de Interne vorbește în fața Comisiei de Interne a Camerei Reprezentanților, spunând că eu nu știu câte generații viitoare putem conta înainte ca Domnul să se întoarcă, cum este asta va avea un impact asupra comportamentului guvernului? Dacă, de exemplu, sunteți un necreștin, angajat liberal al guvernului, vei avea de gând să fi îngrijorat de epuizarea resurselor naturale? Bineînțeles că da! Este o preocupare serioasă. Dar dacă în 1982 ați crezut în teoriile conspirației care vă spuneau că semnul fiarei este deja aici, nu v-ar fi păsat de epuizarea resurselor naturale. Dar este într-adevăr o preocupare atât de serioasă? Nu trebuie să ne îngrijorăm astăzi dacă americanii votează pentru un președinte pentru că ei cred în biserică și stat, sau că președintele va promulga legi în concordanță cu convingerile lor creștine?

"...dacă un președinte ar numi unul sau mai mulți pre-mileniști în posturi cheie de politică externă (care la audierile de confirmare ar crede că să cerceteze convingerile despre a doua venire?), ce stimulent ar avea aceștia să lucreze pentru o pace durabilă



În Orientul Mijlociu, din moment ce ei ar considera un atac condus de Rusia asupra Israelului ca fiind un precursor necesar al Mileniului? Ce poziția pe care și-ar asuma față de Trilaterală Comisia Trilaterală și Consiliul pentru Relații Externe, ambele considerate ca fiind motoare majore ale conspirației mondiale unice a lui Antihrist? și dacă distrugerea nucleară a Rusiei este prevestită, ca în unele scheme premilenare, nu ar putea un politician sau un general fundamentalist să considere că degetul său pe buton este un instrument al scopului etern al lui Dumnezeu?"

Martin semnalează apoi știrea discutabilă și surse academice îndoielnice din care acești așa-zisi experți guvernamentali creștini citează. S-a schimbat ceva? Astăzi îi vedem pe aceiași experți citând Russia și susținând că este o sursă de încredere. Iată de ce înțelegerea prezentărilor lui Elder Tess cu privire la cele două fluxuri de informații sunt atât de esențiale pentru noi.

În continuare, Martin ne prezintă o altă tehnică foarte cunoscută. Relfe s-a uitat și la cultura populară din jurul ei și a văzut aceeași conspirație peste tot.

"Mary Stewart Relfe afirmă că versuri de cântece precum "What the world needs now is love, sweet love"= "Ceea ce lumea are nevoie acum este dragoste, dulce dragoste" și tema Coca-Cola, "I'd like to teach the world to sing in perfect harmony"= "Aș vrea să învăț lumea să cânte în armonie perfectă", sunt atacuri anti-americeane la adresa valorilor creștine, iar ea povestește că a fost "imobilizată" când a aflat că ireverențiosul "I am an Antichrist, I am an Anarchist"= "Sunt un Antihrist, sunt un Anarhist" al trupei Sex Pistols făcea parte din versurile cântecului numărul unu în Anglia." Din nou, Walter Veith va extrage și versurile cântecelor după versuri de cântec pentru a arăta dovezi ale acestui satanic Deep State - aceeași metodologie, aceeași concluzie.

"Învățătura pre-milenară este probabil cea mai atractivă pentru cei care simt că lumea, sau cel puțin segmentul lor din ea, este scăpată de sub control și că poate fi adusă la un sfârșit bun doar printr-o intervenție supranaturală concertată. Astfel de sentimente de marginalitate sunt susceptibile de a fi deosebit de acute atunci când modurile de viață stabilite sunt



amenințate".

Este adevărat? Dreapta religioasă de astăzi îi prezintă pe creștinii albi ca fiind o minoritate în America, la care concluzia logică este de a adopta o o politică anti-imigrație puternică? S-au simțit ei marginalizați în timpul lui Obama, când căsătoria între persoane de același sex a fost legalizată de Curtea Supremă? Este exact ceea ce a simțit Sudul înainte de conflictul civil.

Războiului Civil, când au susținut că cel care l-a asasinat pe Abraham Lincoln era furios nu pentru că dorea să dețină sclavi, ci pentru că se simțea marginalizat într-o societate care nu-i mai permitea să vorbească favorabil despre sclavie. fără să se simtă persecutat.

Concluzie

Pentru Mary Stewart Ralph era evident că dacă vedeai 666 în fiecare colț al globului, pe codurile și logo-urile produselor, pe nave, în cântece și în cărți pentru copii, în ceva din China, și în ceva din Rusia, și ceva din Franța, și ceva din Statele Unite, de la Coca-Cola la JC Penny, și toate aceste

lucruri globale, companii, nu poate fi vorba de o coincidență. Pentru ea toate acestea erau dovada că în spatele scenei ei trebuie să fie cu toții uniți în societăți secrete, în Illuminati, un Deep State satanic, dacă vreți, și trebuie să vă temeți de unirea guvernelor pământene, deoarece va rezulta în cele zece națiuni confederație a lui Antihrist. Apoi, când acel Antihrist se va forma, la început va părea binevoitor, apoi va persecuta, așa că ar fi bine să vă mutați la țară și să cultivați.

Îți sună cunoscut astăzi? Vedem că se întâmplă mult mai mult, de la Covid 19 un fluxul constant de teorii ale conspirației în jurul globalismului, în cadrul protestantismului și în egală măsură în Adventism; iar adventiștii cred că sunt speciali și că nu au nevoie de nimic! Oare fariseii credeau că sunt speciali? Da, pentru că ei aveau Sabatul, și astfel au construit ziduri între ei și neamuri. Poate că dacă ei nu ar fi construit ziduri între ei și Roma păgână, ar fi recunoscut că mentalitatea lor era identică cu cea a păgânilor.



Roma păgână! Poate că ar fi recunoscut pe Mesia al lor, în loc să caute, unul care să vină în spiritul unui zeu păgân, Apis. Unul care era mai asemănător cu Cezar decât cu Hristos.

Advențiștii conservatori se pot simți speciali și separați pentru că ei cred că știu ce se întâmplă în spatele scenei și nimeni altcineva nu știe, dar doctrinele lor sunt conspiraționiste. Doctrine conspirative nu se găsesc în scrierile profetului lor. Doctrine conspirative sunt la fel de idolatrice ca și cioplirea vițelului de aur la Sinai. Idolatria fariseilor a dus la sfârșitul națiunii evreiești după respingerea lui Mesia.

Idolatria lui Walter Veith și a altora ca el, va duce la distrugerea adventismului, și pierderea a sute de mii suflete adventiste. Dacă vom subscrie la acest tip de idolatrie, subscriem la idolatria protestantismului. Ne închinăm taurului Apis. De asta trebuie să ne despărțim, să fim despărțiți, iar mâna care ne taie, așa cum a fost pentru Israelul antic, este metodologia parabolei.

Sursa:

Elder Tess Lambert, "De la Relfe la Veith" (30-05-2020)

https://www.youtube.com/watch?v=Oa_hFx7H2e4

Inadecvare pentru Constituție: Nativismul și Constituția, de la Părinții Fondatori la Donald Trump

Jared A. Goldstein*

*Profesor de drept, Facultatea de Drept a Universității Roger Williams

III PERSISTENȚA CREDINȚELOR NATIVISTE DESPRE **ISCUSINȚA** CONSTITUȚIONALĂ (nativism = ideea politică despre faptul că oamenii care s-au născut într-o țară sunt mai importanți decât imigranții)

National Origins Act (Actul de origini naționale) a codificat o înțelegere a identității americane care conecta rasa cu capacitatea de a îmbrățișa crezul națiunii, încorporat în Constituție. Ceea ce a făcut America, America, susținătorii Legii, au explicat a fost o dedicare pentru libertate și democrație, idealuri care au apărut de la fondatorii anglo-saxoni (sau nordici) și asta nu putea fi decât pe deplin îmbrățișat de cei din aceeași rasă. După cum subpartea A discută mai jos, cu toate acestea, concepțiile despre identitatea națională americană au început să se schimbe în deceniile de după intrarea în vigoare a National Origins Act. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pe fondul luptei împotriva fascismului european, liderii americani au început să descrie identitatea națională în termeni universali, ca fiind bazată exclusiv pe un crez al libertății și egalității, despre care au declarat că nu are nimic de-a face cu rasa, etnia sau originea națională. Mișcarea pentru drepturile civile a făcut ca această concepție a identității naționale să fie centrală pentru cauza sa și a cerut ca America să fie la înălțimea crezului său pentru toți americanii. În 1965, la apogeul mișcării pentru drepturile civile, Congresul a respins ca ne-american rasismul și nativismul care animau Actul Originilor Naționale și a declarat că

persoanele de orice rasă, religie sau origine națională erau în egală măsură capabili să îmbrățișeze idealurile constituționale ale națiunii.

Deși mulți americani continuă să se gândească la identitatea națională în termeni de rasă, religie și origine națională, din 1965 a devenit convențional să descrie identitatea americană ca implicând doar angajamentul față de crezul american. Fiecare președinte ales din 1965 și-a declarat public devotamentul față de această concepție neutră din punct de vedere rasial a identității americane. După cum discută subpartea B, cu toate acestea, naționaliștii albi și alții aflați la marginea politicii americane continuă să mențină vie ideea că doar unii oameni sunt capabili să îmbrățișeze idealurile americane, în timp ce alții nu pot face acest lucru și ar trebui excluși din Statele Unite. Ei consideră că Legea privind imigrația și naționalitatea din 1965 este un act de trădare națională, când America a încetat să mai fie America și a deschis porțile imigranților din America Latină și Asia. Timp de câteva decenii, concepția nativistă a iscusinței constituționale a rămas pe margine, dar a reapărut în trendul majoritar (mainstream) prin campaniile prezidențiale ale lui Patrick Buchanan din anii 1990 și mișcarea Tea Party din anii Obama. Odată cu alegerea lui Donald Trump, discutată în subpartea C, credințele nativiste de altădată despre cine este apt să devină american, dezaprobați de mult de consensul trendului majoritar, s-au mutat de la margini la Casa Albă.



**O versiune revizuită a acestui articol va apărea în To Kill and Die for the Constitution: How Devotion to the Constitution Leads to Hatred and Violence (în curs de apariție), care explorează episoade suplimentare din istoria naționalismului constituțional, convingerea că identitatea americană este definită de angajamentul față de idealurile exprimate în Constituție. Autorul îi mulțumește lui Alison Hoffman pentru ajutorul său neprețuit în cercetare.*

A.Schimbarea la concepția neutră de rasă a identității naționale și adoptarea Legii privind actul de imigrație din 1965.

Noțiunile americane de identitate națională au subliniat de multă vreme dedicarea față de autoguvernare, libertate și alte valori constituționale, dar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, liderii politici americani au început să proclame că identitatea națională însemna dedicarea acelor principii numai și fără a ține cont de rasă sau etnie. [237]¹ Făcând acest lucru, ei au căutat să contrasteze crezul universalist al națiunii cu ideologia nazistă de sânge și pamânt. În lupta împotriva unui regim dedicat supremației ariene ierarhiile de lungă durată ale Statelor Unite ale rasei, religiei și originii naționale au fost recunoscute ca o jenă care a fost cel mai bine ignorată. ca o rușine care era cel mai bine ignorată. Deși rasismul și antisemitismul au rămas omniprezente în viața americană, propaganda din timpul războiului a declarat că prejudiciul nu era american [238]²

Într-un discurs susținut pe 4 Februarie 1943, în dedicarea creării unei unități armate japoneze americane, președintele Franklin Roosevelt, a declarat că identitatea națională a fost și întotdeauna a fost definită de un crez, nu de rasă: „Americanismul este o chestiune a minții și a inimii; Americanismul nu este și nu a fost niciodată o chestiune de rasă sau **ascendență (origine)**. Un „American bun” a declarat

Roosevelt, „este unul care este loial acestei țări și crezului nostru de libertate și democrație” [239]³. Discursul a căutat să trezească poporul American amintindu-le de idealurile inspiratoare pentru care lupta națiunea și de a distinge principiile naționale ale Statelor Unite de ideologiile națiunilor cu care se lupta. În versiunea lui Roosevelt, devotamentul față de principiile constituționale, „crezul nostru de libertate și democrație”, și nu „rasa sau ascendența”, a caracterizat cine este un „american bun”. Acestea nu erau valori noi, susținea Roosevelt, ci erau principiile „pe care s-a întemeiat această țară și după care a fost guvernată întotdeauna.” [240]⁴

Au existat multe ironii în momentul în care Roosevelt afirma că identitatea americană nu are nimic de-a face cu rasa sau ascendența. Discursul a fost rostit pentru a comemora crearea unei unități armate japoneze-americane, ai căror membri au fost selectați numai după rasă și ascendență, într-o perioadă în care japonezii și majoritatea celorlalți imigranți non-albi li s-a interzis prin lege să devină cetățeni naturalizați și când propria sa administrație a pus mii de japonezi-americani în lagărele de internare numai din cauza originii lor naționale. Discursul lui Roosevelt se angajează într-un fel familiar de creare de mituri naționale, care a ignorat inconsecvențele trecute și prezente și a remodificat istoria pentru a se potrivi scopurilor actuale. [241]⁵

În anul următor, în An American Dilemma, Gunnar Myrdal a inventat termenul „American Creed” (Crezul American) și a susținut că identitatea națiunii a fost definită prin angajamentul față de un set comun de valori. După cum scria Myrdal, „Americani de toate originile naționale, clasele, regiunile, crezurile și culorile, au ceva în comun: un etos social, un crez politic, care este „cimentul în structura acestei națiuni mari și disparate”. [242]⁶ Dilema

abordată în studiul lui Myrdal a fost inconsecvența dintre crezul națiunii și sistemul său de segregare rasială și ierarhie rasială. În concepția lui Myrdal, adevărata identitate americană implica dedicarea valorilor constituționale ale națiunii, în timp ce istoria națiunii de rasism a fost concepută ca fiind aberațională, o greșeală care a intrat în conflict cu adevăratele angajamente ale națiunii. [243]⁷ În cele din urmă, a susținut Myrdal, Americanii s-ar aduna în jurul principiilor fundamentale ale națiunii, iar adevăratul sine al națiunii și-ar depăși nefericitul rasism [244]⁸ Deși propaganda din timpul războiului declara că prejudecata este neamericană, și laudele larg răspândite pentru An American Dilemma ar putea sugera că a existat o acceptare tot mai mare a unei concepții neutre din punct de vedere rasial a identității naționale americane, în 1952, nu era încă suficient de puternic pentru a depăși sistemul de origine națională de restricționare a imigrației. În acel an, Congresul a abrogat în cele din urmă regula impusă din 1795 care limita naturalizarea la persoanele „albe”, dar o supermajoritate din Congres a rămas totuși hotărâtă să restrângă imigrația pentru a menține nucleul etnic alb anglo-saxon al națiunii. În acel an, Congresul a depășit dreptul de veto al președintelui Truman de a promulga o nouă lege a imigrației care a menținut principiul originii naționale adoptat în 1924. [245]⁹

Lupta dintre Truman și Congres asupra Actului de Imigrare și Naționalitate din 1952 a reluat conflictul asupra identității naționale dintre americaniști și restricționarii imigrației din primele decenii ale secolului. În veto proiectului de lege, Truman a declarat că sistemul originilor naționale se bazează pe credințe nativiste care intră în conflict cu principiile fundamentale ale națiunii:

Ideea din spatele acestei politici discriminatorii a fost, ca să o spunem fără îndoială că americanii cu nume englezești sau irlandeze erau oameni mai buni și cetățeni mai buni decât americanii cu nume italiene sau grecești sau poloneze. Se credea că oamenii de origine vest-europeană au cetățeni mai buni decât românii sau iugoslavii sau ucrainenii sau ungurii sau austriecii. Un astfel de concept este cu totul nedemn de tradițiile și idealurile noastre. Încalcă marea doctrină politică a Declarației de Independență conform căreia „toți oamenii sunt creați egali” [246]¹⁰

În contrast, senatorul Pat McCarran, sponsorul principal al proiectului de lege din 1952, a apărut principiul originilor naționale, despre care a spus că servește „pentru a păstra cel mai bine echilibrul sociologic și cultural în populația Statelor Unite”. [247]¹¹ Dacă națiunea nu și-ar menține echilibrul etnic, a avertizat McCarran, ar înceta să mai fie America. [248]¹²

După ce Congresul a depășit veto-ul lui Truman, Truman a înființat o comisie pentru a recomanda o nouă legislație privind imigrația. Raportul său din 1953 “Whom We Shall Welcome, (Pe cine vom primi cu bun venit)” a susținut că originea națională a intrat în conflict cu angajamentul fundamental al Americii față de egalitate: „America a fost întemeiată pe principiul că toți bărbații sunt creați egali, că diferențele de rasă, culoare, religie sau origine națională nu trebuie folosite pentru a nega tratamentul egal sau șanse egale.” [249]¹³ Îmbrățișând diversitatea culturală a națiunii, comisia a denunțat principiul că europenii albi fac cetățeni mai buni și a declarat că „toate popoarele sunt în mod inerent capabile să dobândească sau să se adapteze la civilizația noastră.” [250]¹⁴ Departe de a proteja valorile constituționale ale Americii, a susținut Comisia, sistemul originilor naționale a intrat în conflict cu aceste valori. [251]¹⁵ Comisia a mai remarcat că

legile discriminatorii de imigrație ale națiunii au prejudiciat interesele sale de politică externă deoarece acele legi au fost folosite de multă vreme de inamicii națiunii pentru a trezi sentimente anti-americane. [252]¹⁶

Mișcarea pentru drepturile civile din anii 1950 și 1960 a făcut concepția a rasei neutre din punct de vedere al identității americane să fie centrală în mesajul său și a cerut ca Statele Unite să fie la înălțimea crezului său. [253]¹⁷

Invocând principiile fondatoare ale națiunii, Martin Luther King a descris Statele Unite ca pe o națiune care nu a reușit să se ridice la idealurile sale declarate: „America este în esență un vis, un vis încă neîmplinit. Este visul unui pământ în care oamenii de toate rasele, de toate naționalitățile și de toate crezurile pot trăi împreună ca frați.” [254]¹⁸

Îmbrățișând convingerea că identitatea națională americană este definită prin angajamentul față de crezul american, activiștii pentru drepturile civile au descris lupta pentru libertatea și egalitatea negrilor ca pe o luptă ce a duce la îndeplinire idealurile naționale neîmplinite ale Americii, care au fost înfrumusețate în Constituție și au luptat pentru a depăși concepțiile concurente ale naționalismului bazate pe rasă, etnie și religie. [255]¹⁹

Prin 1960, crezul naționalismului devenise poziția de consens, îmbrățișat de elitele ambelor partide politice majore, iar sistemul originilor naționale a fost recunoscut ca fiind inconsecvent cu valorile naționale. Platforma GOP din 1960 a cerut dublarea numărului anual de imigranți și a insistat că admiterea ar trebui să se bazeze pe meritul individual și nu pe rasă sau origine națională. [256]²⁰

Platforma Partidului Democrat a fost de acord că sistemul originilor naționale ar trebui abandonat ca „o politică de discriminare

deliberată” care „contrazice principiile fondatoare ale acestei națiuni”. [257]²¹ Președintele Kennedy a făcut din reforma imigrației o prioritate, iar președintele Johnson a continuat eforturile pentru reformă după asasinarea lui Kennedy.

În ianuarie 1965, Președintele Johnson a cerut Congresului să răstoarne sistemul originilor naționale, deoarece este incompatibil cu angajamentul de bază al națiunii față de libertate și egalitate. [258]²² După cum a spus Johnson, „Atitudinea fundamentală, de multă vreme, americană a fost aceea de a întreba nu de unde vine o persoană, ci care sunt calitățile sale personale.” [259]²³ Așa cum Roosevelt susținuse că americanismul nu a implicat niciodată rasă sau ascendență, Johnson a susținut că americanilor le-a păsat întotdeauna meritul personal în ciuda faptului că de decenii politica americană determinase cine putea deveni american tocmai întrebând de unde provin imigranții. Sistemul originilor naționale a intrat în conflict cu angajamentul de lungă durată al Americii față de egalitate, a declarat Johnson, deoarece i-a considerat pe unii oameni mai apti pentru cetățenie decât pe alții. [260]²⁴

Pe parcursul verii anului 1965, Congresul a dezbătut un proiect de lege privind imigrația care va răsturna sistemul originilor naționale. Ca și în cazul dezbaterilor anterioare despre politica de imigrație, dezbaterile din 1965 s-a centrat pe credințe concurente cu privire la cine era capabil să îmbrățișeze crezul constituțional al națiunii. Susținătorii proiectului de lege au susținut că sistemul originilor naționale a fost „contrar principiilor noastre de bază ca națiune” și „dezgustat de tradițiile noastre naționale”. [261]²⁵ Susținătorii proiectului de lege au susținut că un sistem de imigrație care nu ține cont de rasă sau origini naționale ar fi extensia naturală a principiilor drepturilor civile. Ca

Reprezentant Laurence Burton argumentează: „Așa cum am căutat să eliminăm discriminarea în țara noastră prin Legea drepturilor civile, astăzi urmărim prin eliminarea treptată a sistemului de cote de origine națională să eliminăm discriminarea în imigrația către această Națiune compusă din descendenții de imigranți. [262]²⁶ Apărătorii sistemului originilor naționale, totuși, a continuat să susțină că bazele guvernării constituționale ar fi amenințate de admiterea imigranților care nu împărtășeau fundalul unor americani prototipi.

Senatorul Robert Byrd, de exemplu, a susținut că este „drept și înțelept” să restrângem imigrația pentru a menține echilibrul etnic al națiunii, considerând că popoarele lumii diferă foarte mult în „capacitatea și inteligența lor moștenite, tradițiile morale și capacitățile lor de a menține guverne stabile.”[263]²⁷ Byrd i-a criticat pe susținătorii proiectului de lege că folosesc „sloganuri sentimentale” și le-a cerut colegilor săi „să reziste presiunilor pentru o imigrație puternic crescută de persoane cu culturi, obiceiuri și concepte de guvernare total în contradicție cu acțiunile americane de bază”. [264]²⁸ Byrd credea că un aflux de imigranți cu pielea maro din „Jamaica, Trinidad, Tobago, Indonezia, India, Nigeria, etc” ar amenința însuși guvernul constituțional pentru că ar putea „afecta profund caracterul populației americane și, pe termen lung, poate influența în mod critic conceptele noastre de guvernare.” [265]²⁹ Byrd nu a fost singurul care a susținut că imigranții non-europeni ar trebui excluși pentru a proteja sistemul constituțional al națiunii. [266]³⁰ Susținătorii proiectului de lege au încercat să-i asigure pe americanii nervoși pe rasă că deschiderea ușilor imigranților din întreaga lume nu va duce la schimbări radicale. [267]³¹ Senatorul Edward Kennedy a declarat că ”modelul etnic de imigrare în temeiul măsurii propuse nu se așteaptă să se schimbe atât de puternic pe cât par să creadă criticii.”[268]³²

Președintele Johnson a fost de acord că propunerea „nu este un proiect de lege revoluționar. Nu afectează viețile a milioane de oameni. Nu va remodela structura vieții noastre de zi cu zi.” [269]³³

Cu mari majorități **bipartizane** în ambele Camere ale Congresului, Congresul a promulgat Legea privind imigrația și naționalitatea în octombrie 1965. [270]³⁴ Pentru prima dată, Legea americană a interzis discriminarea „în eliberarea unei vize de imigrant din cauza rasei, sexului, naționalității, locului de naștere sau de reședință a persoanei”. [271]³⁵ Semnând proiectul de lege la poalele Statuii Libertății, președintele Johnson a declarat că legea va ajuta națiunea să devină fidelă valorilor sale. După cum a spus el, legea va „repara un defect foarte profund și dureros în structura justiției americane” și „ne va face mai fideli față de noi înșine atât ca țară, cât și ca popor.

Va urma în următorul nostru număr.

1 Aziz Rana urmărește de acum concepția universalistă, concepția despre identitatea civică a Americii până la închiderea frontierei și războiul hispano-american. Vezi, Aziz Rana, *Colonialism and Constitutional Memory*, 5 U.C. IRVINE L. REV. 263, 268 (2015). În timp ce Rana poate avea dreptate că această concepție a identității naționale a luat rădăcini în acel moment, nu a fost o concepție dominantă în rândul factorilor de decizie printre americani la momentul legii privind imigrația din 1924 și nu a devenit o concepție dominantă în rândul factorilor de decizie până la mijlocul secolului al XX-lea, odată cu adoptarea legilor privind drepturile civile și adoptarea Legii privind imigrația din 1965.

2. Mary L. Dudziak, *Desegregation as a Cold War Imperative*, 41 STAN. L. REV. 61, 69–70 (1988). (Desegregarea ca imperativ al Războiului Rece)

3. Praises Army Plan for Japanese Unit, supra note 1, at 6. (Laude planului armatei pentru unitatea japoneză, supra nota 1, la 6.)

4. După cum a remarcat istoricul Eric Foner, declarația lui Roosevelt a fost „mai adaptată la mobilizarea sprijinului pentru război decât la descrierea cu acuratețe a trecutului american”. ERIC FONER, *CINE DEȚINE ISTORIA? Regândirea trecutului într-o lume în schimbare* 165 (2002).

5. Jack Balkin a scris despre importanța poveștilor în construirea unei identități

naționale: „Poveștile constituționale construiesc un subiect colectiv existent de-a lungul mai multor generații, a cărui constituție este Constituția. Povestea constituțională se bazează pe imaginație, pe ficțiunea unui subiect colectiv care se extinde înapoi în trecut și înainte în viitor.” JACK M. BALKIN, *CONSTITUTIONAL REDEMPTION* 2 (2011) (citând ANDERSON, supra nota 18).

6. MYRDAL, supra nota 21, la 3; vezi, de asemenea, Rana, supra nota 237, la 270–77 (descriind modul în care devotamentul față de Constituție a obținut statutul ortodoxiei de la mijlocul secolului al XX-lea).

7. MYRDAL, supra note 21, at xli-xliii, 6–9.

8. SMITH, supra note 41, at 19 (“Myrdal offered hope that this inequality, too, would soon be overcome.”). (SMITH, supra nota 41, la 19 („Myrdal a oferit speranța că și această inegalitate va fi depășită în curând.”))

9. McCarran-Walter Act, Pub. L. No. 82-414, § 211(c), 66 Stat. 163, 181 (1952).

10. Veto of Bill To Revise the Laws Relating to Immigration, Naturalization, and Nationality, AM. PRESIDENCY PROJECT (June 25, 1952), <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=14175>. (Veto față de proiectul de lege pentru revizuirea legilor referitoare la imigrare, naturalizare și naționalitate, AM. PROIECTUL PREȘEDINȚIEI)

11. 99 CONG. REC. 1517 (1953) (statement of Sen. McCarran).

12. Id. la 1518 („Cred că această națiune este ultima speranță a civilizației occidentale și dacă această oază a lumii va fi invadată, pervertită, contaminată sau distrusă, atunci ultima lumină pâlپătoare a umanității se va stinge.”). Într-adevăr, McCarran credea că, chiar și cu legile restrictive privind imigrația, străinii periculoși s-au infiltrat deja în națiune. Id. („Astăzi avem în Statele Unite blocuri hardcore, greu de digerat, care nu s-au integrat în stilul de viață american, dar care, dimpotrivă, sunt dușmanii săi de moarte.”).

13. PRESIDENT'S COMM'N ON IMMIGRATION AND NATURALIZATION, WHOM WE SHALL WELCOME xii (1953). Vezi, de asemenea, Edward M. Kennedy, The Immigration Act din 1965, 367 ANNALS AM. ACAD. POL. & SOC. SCI. 137, 138 (1966) (declarând că „a fost început un efort cu adevărat concertat pentru eliminarea sistemului de cote” și că „[a] început cu munca Comisiei pentru imigrare și naturalizare a președintelui Truman și raportul său istoric, Pe care îi vom primi”).

14. PRESIDENT'S COMM'N ON IMMIGRATION AND NATURALIZATION, supra note 249, at 92–93 (citând pe Ralph L. Beals, fost președinte al Asociației Americane de Antropologie); vezi și id. la xiv („Comisia consideră că o caracteristică remarcabilă a Statelor Unite este marea sa diversitate culturală în cadrul unei unități naționale primordiale.”) id. la 15 (respingând „convingerea nefondată că

oamenii din vestul și nordul Europei și descendenții lor sunt cetățeni mai buni decât imigranții din alte zone”).

15. Vezi id. la 13 (afirmând că abordarea originilor naționale „întruchipează principii incompatibile cu Declarația de Independență, Declarația drepturilor din Constituția Statelor Unite, și instituțiile guvernamentale care au făcut națiunea noastră puternică și mare și speranța popoarelor libere de pretutindeni”) Pentru o istorie suplimentară a problemelor de propagandă rezultate din sistemul originilor naționale, a se vedea Gabriel J. Chin, The Civil Rights Revolution Comes to Immigration Law: A New Look at the Immigration and Nationality Act din 1965, 75 N.C. L. REV. 273, 288–97 (1996).

16. A se vedea COMUNICATUL PREȘEDINTULUI PRIVIND IMIGRAREA ȘI NATURALIZAREA, asupra notei 249, paragraful 53 (raportând că un „număr mare de martori din audierile Comisiei au subliniat prejudiciul continuu adus relațiilor noastre externe cauzat de discriminărea originilor naționale împotriva oamenilor nealbi (de culoare) din lume”, și că „U.R.S.S. profită cu pricepere și continuu la maximum de doctrinele noastre etnice și rasiste”). La paragraful 55 (observând că în Africa, „cu o mână cheltuim timp și bani pentru a lupta” propaganda rasială anti-americană, dar „cu cealaltă mână alimentăm moara de propagandă cu politicile noastre discriminatorii”).

17. După cum scria Walter Jackson, *An American Dilemma* (O dilemă americană) a lui Gunnar Myrdal a stabilit o ortodoxie liberală asupra relațiilor alb-negru și a rămas cel mai important studiu al problemei rasiale până la mijlocul anilor 1960. ... Activiști, educatori, miniștri și asistenți sociali s-au referit la O dilemă americană în campaniile împotriva segregării și discriminării.... Cel mai semnificativ, judecătorul-șef Earl Warren a citat O dilemă americană în decizia Curții Supreme, *Brown vs. Board of Education*, decizia de a susține opinia conform căreia școlile segregate erau în mod inerent inegale. WALTER A. JACKSON, GUNNAR MYRDAL AND AMERICA'S CONSCIENCE, la xi (1990).

18. Martin Luther King, Jr., *The American Dream Commencement Address at Lincoln Univ.* (Jun 6, 1961), http://kingencyclopedia.stanford.edu/encyclopedia/documentsentry/the_american_dream_commencement_address_at_lincoln_university.1.html; vezi de asemenea Aziz Rana, *Race and the American Creed: Recovering Black Radicalism*, N+1, Winter 2016 <https://nplusone-mag.com/issue-24/politics/race-and-the-american-creed> (menționând că „crezul Americii a mers mână în mână cu o imagine a reformei era suficient de extins pentru a vorbi pentru liderii negri pentru drepturile civile, dar suficient de restrâns pentru a părea

neamenințător pentru politicienii albi la nivel național și pentru alegătorii lor”).

19. Aziz Rana, *Colonialism and Constitutional Memory*, 5 U.C. IRVINE L. REV. 263, 278 („În anii 1950, afro-americanii din clasa de mijloc, împreună cu aliații liberali albi, au prezentat lupta pentru libertatea negrilor drept una de îndeplinire a idealurilor universale încorporate în Constituție.”) În timpul Războiului Rece, lupta pentru drepturile civile și o înțelegere neutră a identității americane a fost, de asemenea, recunoscută pentru a servi unor obiective importante de politică externă prin contracararea propagandei comuniste care se concentra pe rasism în Statele Unite. Definirea naționalismului american doar prin angajamentul față de credință a servit la curățarea caracterului națiunii de petele rasismului. Vezi în general Mary L. Dudziak, *Desegregation as a Cold War Imperative*, 41 STAN. L. REV. 61 (1988); Aziz Rana, *Constitutionalism and the Foundations of the Security State*, 103 CALIF. L. REV. 335 (2015)

20. Republican Party Platform of 1960, AM. PRESIDENCY PROJECT, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=25839>; vezi de asemenea DANIELS, supra note 72, la 129.

21. 1960 Democratic Party Platform, AM. PRESIDENCY PROJECT, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=29602>; see also DANIELS, supra note 72, at 129.

22. Special Message to the Congress on Immigration, 1 PUB. PAPERS 37 (Jan. 13, 1965).

23. Id.

24. Argumentând că abordarea originilor naționale încalcă tradițiile americane de egalitate prin implicarea „că bărbații și femeile din unele țări sunt, doar din cauza de unde provin, cetățeni mai dezirabili decât alții.

25. 111 CONG. REC. 24,225 (1965) (statement of Sen. Kennedy); id. at 21,778 (statement of Rep. Krebs).

26. Id. at 21,783 (1965) (statement of Rep. Burton); see also Chin, supra note 251, 302 n.120 (1996)

27. 111 CONG. REC. 23,793 (1965) (statement of Sen. Byrd).

28. Id. at 23,794.

29. Id.

30. De exemplu, Marion Moncure Duncan, Presedintele General al Daughters of the American Revolution (Ficele Revoluției Americane), a mărturisit că sistemul originilor naționale reprezintă „o primă linie de apărare în perpetuarea și menținerea instituțiilor noastre de libertate și a stilului de viață american”. Statement of Marion Moncure Duncan, National Origins Quotas Should Be Retained (1964), in IMMIGRATION: DEBATING THE ISSUES 117, 118 (1997).

31. Vezi Chin, supra nota 251, paragraful 310 (menționând că senatorul Edward Kennedy „a explicat că americanii nu trebuie să se teamă

de oamenii care vor fi introduși în cadrul proiectului de lege” și a susținut că schimbarea „nu va fi traumatizantă”).

32. Immigration: Hearing on S. 500 Before the Subcomm. on Immigration and Naturalization of the S. Comm. of the Judiciary, 89th Cong. 2 (1965) (statement of Sen. Kennedy). Pentru o discuție despre contextul observațiilor lui Kennedy, vezi Chin, supra nota 251, la 334-35.

33. Remarks at the Signing of the Immigration Bill, Liberty Island, New York, 2 PUB. PAPERS 1037, at 1038 (Oct. 3, 1965).

34. Immigration and Nationality Act of 1965, Pub L. No. 89-236, 79 Stat. 911 (1965) (codified as amended at 8 U.S.C. § 1152(a)(1)(A) (2016)).

35. Id.

36 Remarci la the Signing of the Immigration Bill, supra nota 269.

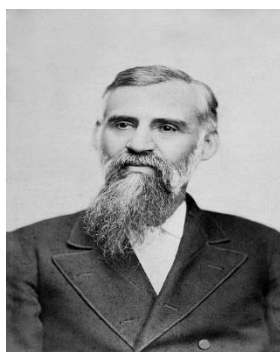


Pentru a nu uita

Scopul acestei secțiuni este de a informa cititorul despre viețile, credințele și circumstanțele în care se desfășoară viața noastră pionieri, împreună cu alți membri care au influențat foarte mult biserica.

Vă rugăm să rețineți în timpul lecturii că această secțiune are doar rol educativ. Recunoaștem că acești oameni au trăit într-o dispensație diferită. Astfel, în dispensația noastră actuală, este posibil să nu fim de acord cu unele dintre afirmațiile lor.

"Nu avem de ce să ne temem pentru viitor, decât că vom uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa în istoria noastră trecută." LS, 196



Tânăr George I. Butler

G. I. Butler și Neprihănirea prin credință de Fred Bischoff

Au existat puține dovezi ale "credinței lui Isus" la adventiștii din anii 1880.¹ "Credința lui Isus" cuprinde o înțelegere a Evangheliei pe care Scriptura o conturează și o încredere în mărturia lui Isus. Ea este revelată de o întruchipare personală a calităților caracteriale ale lui Dumnezeu care ne sunt dezvăluite în cele două aspecte de mai sus. Noi vom trece în revistă aceste calități în viața Elder Butler, cu vârste cuprinse între 52 și 81 de ani (din 1886 până în 1915).

Elder George I. Butler a făcut o excepție puternică în 1886 față de învățătura lui E. J.

Waggoner cu privire la legea din Galateni 3. În acel an, el i-a scris lui Ellen White la cel puțin de patru ori în care a deplâns ceea ce Waggoner era, făcea și cerându-i părerea ei. El simțea că această problemă era unul dintre "principiile credinței noastre" ².

În una dintre primele sale scrisori către ea, Butler a manifestat o deschidere sănătoasă din partea sa. Dacă i s-ar fi arătat că se înșeală, el a declarat: "Sunt sigur că așa accepta acest lucru" ³.

Orice altă declarație a arătat o inflexibilitate care ajută la explicarea depresiei profunde în care a căzut mai târziu.⁴ El credea că apăra cu fermitate dreptul, în timp ce Ellen White i s-a arătat, în schimb, că se împotriva luminii.⁵ Într-o scrisoare către Butler și Uriah Smith în aprilie 1887, ea a spus: "Nu doresc ca scrisorile pe care vi le-am trimis să fie folosite într-un mod în care să considerați că este de la sine înțeles că ideile dvs sunt toate corecte, iar cele ale doctorului Waggoner și ale Elder Jones sunt toate greșite." ⁶ Reacția sa la această scrisoare a ilustrat în continuare cum necredința îl secătuiește pe cineva de vigoarea spirituală, în timp ce deturnează o energie enormă în auto-direcționarea eforturi de auto-depășire. Un an și jumătate mai târziu, de când era în pat bolnav a scris o scrisoare de 41 de pagini către Ellen White, chiar înainte de Conferința Generală de la Minneapolis. În ea o învinovățește pentru boala sa. "A fost tristețea inimii... prin poziția pe care ați luat-o, care mi-a dat acea boală de patru luni." ⁷

El a afirmat cu încăpățănare: "Sora White, nu am fost în stare să văd dreptatea scrisorii dumneavoastră din aprilie 5 aprilie 1887, și nu mă aștept să o pot face niciodată" ⁸

Ca răspuns, ea i-a scris din Minneapolis că spiritul lui nu era "asemănător cu cel al lui Hristos" și ce avea el "nu a ținut pasul cu providența care se deschidea de la Dumnezeu" ⁹. Ea a afirmat cu claritate: "Dacă scrisoarea mea a provocat consecințe atât de mari pentru dumneavoastră... nu voi fi trasă la răspundere pentru ea; pentru că dacă ați fi primit în spiritul corect, nu ar fi avut astfel de

rezultate." ¹⁰ În ceea ce privește conferința generală din 1886, ea a subliniat: "Ghidul meu ... a întins și-a întins brațele Howard Dr. Waggoner și către voi, prezbiter Butler, și a spus în esență următoarele: 'Nici nu aveți toată lumina asupra legii, nici poziție este perfectă.'" ¹¹ Ghidul i-a mai spus, "Există multă lumină netă care să strălucească de la legea lui Dumnezeu și din Evanghelia neprihănirii. Aceasta Mesaj, înțeleș în adevăratul său caracter și proclamat în Duhul Sfânt, va lumina pământul cu slava sa." ¹² Acest lucru identifică aspecte vitale ale mesajului, făcând legătura cu îngerul de Apocalipsa 18, și arătând că este un strigătul puternic – o mesaj.

În decembrie 1888, Ellen White i-a scris Elder Butler și pe soția sa identificând trei cauze ale boala sa fizică și orbirea spirituală:

1. Ideile și sentimentele soției sale;
2. "Spiritul său de luptă" cu privire la reforma sănătății, la "obiceiurile în alimentație și în muncă";
3. și "mândria lui sufletească" și "marea cantitate de sine". ¹³

Cei 12 ani de izolare a lui Butler în Florida îngrijind de soția sa invalidă, "trecând prin încercări severe" ¹⁴, au fost o împlinire a ceea ce Ellen White a arătat la Minneapolis, și anume că bătrânul Butler "încăpățănarea și necredința lui Butler Butler erau păcătoase și Dumnezeu își va aduce mâna Sa chinuitoare cu greutate asupra lui dacă nu se va pocăi și nu va avea un alt duh, iar dacă își va păstra în continuare perversitatea și încăpățănarea, se va apropia și mai mult de El în suferință" ¹⁵.

În cursul anilor 1890 și 1891, doamna White s-a adresat nevoile spirituale disperate ale lui Uriah Smith și George Butler în mai multe scrisori. Ei erau "prinși în capcană de dușman" și "necredincioși". Poziția și lucrarea lor era "de a tulbura credința poporului lui Dumnezeu." ¹⁶ Ei o lăsaseră pe Ellen White singură, iar ea a simțit acest lucru mai mult decât moartea lui soțul ei, James. ¹⁷ Ei disprețuiseră mesajul și pe mesagerii neprihănirii prin credință. și "se războiau împotriva luminii" ¹⁸.

Smith a făcut o mărturisire în ianuarie 1891 care a fost în direcția corectă. În schimb, Butler nu a văzut nicio nevoie să facă acest lucru. ¹⁹ Butler i-a scris lui Ellen White în septembrie, afirmând: "Ceea ce mă acuzați de ... Nu pot să fac să mi se pară că este așa, și într-adevăr pare altfel." ²⁰

În ianuarie 1893, ea a scris cum Butler și Smith se țineau "la distanță, nu se amestecau ... cu lucrarea pe care frații Jones și Waggoner" erau conduși de Dumnezeu să o facă. ²¹ Cu un astfel de curs, Butler și Smith, "care ar fi putut să primească cele mai bogate binecuvântări", a declarat ea, "vor întâmpina pierdere veșnică, căci, chiar dacă s-ar pocăi și s-ar fi mântuiți în cele din urmă, ei nu vor putea niciodată să recupereze ceea ce au pierdut prin cursul lor greșit de acțiune." ²² Ei au continuat "să stea în calea lui altora" și "au întârziat lucrarea". ²³

În aprilie, Butler i-a scris lui Elder Haskell, încă nu vedea vreun păcat în acțiunile sale, și atribuindu-i lui Ellen White evaluarea lui de către Ellen White la propria ei opinie. ²⁴ În luna mai, Ellen White își dorea ca Butler "să

iasă din umbra morții și să intre în camera luminii și a strălucirii". Ea a adăugat: "Nu am nicio chemare să-i scriu nimic. Bietul om, îmi pare atât de rău pentru el!" ²⁵.

13 Iunie, într-un articol din Review and Herald, Butler a recunoscut că Dumnezeu conducea în "o mai mare agitație a doctrinelor justificării prin credință". În articol, el a susținut: "Eu niciodată, nicio clipă de la convertirea mea, nu am presupus că aș putea fi salvat prin propriile mele fapte bune ...". Cu toate acestea, el a recunoscut "că o lumină suplimentară de mare importanță a strălucit asupra acestor subiecte" ²⁶.

În luna următoare Ellen White a spus Butler și Smith nutreau același spirit de la Minneapolis și că aveau o "Mică apreciere" a luminii cerești. În mod semnificativ, ea l-a diferențiat pe bătrânul Butler. "Nici o lumină mai mare de evidență nu va veni la niciunul dintre voi, cu excepția Elder Butler. El nu a fost în mod direct în Canalul unde lumina de la tron a ajuns asupra lui. Domnul privește cu compasiune... într-un mod special asupra bătrânului Butler." ²⁷

În Review and Herald din 15 august 1893, el a făcut o recenzie la noua carte a lui Ellen White, Steps to Christ, și a acceptat fiecare parte a prețiosului ei volum. În 1895, Ellen White a scris: "Dacă bătrânul Butler ar fi ascultat avertizările, rugămințile Duhului lui Dumnezeu, dacă ar fi umblat în sfatul pe care i l-a dat Dumnezeu, el nu ar fi umblat în putere și eficiență." ²⁸.

Spre sfârșitul anilor 1890 a apărut o traducere.

Ellen White a avut unul dintre primele exemplare ale noii sale traduceri cartea *Desiree of Ages* trimisă lui Butler. Acesta i-a răspuns la sfârșitul anului 1898, cu recunoștință, că ea se va gândi de el. În luna aprilie a anului următor, ea i-a scris la rândul ei "Mă înțelegi greșit atunci când presupui că nu mă înțelegi că mi-am pierdut orice speranță în tine. Acest lucru nu a fost niciodată cazul... Aș fi bucuroasă să te văd că te-ai apucat să iei în primire din nou munca și să mergi mai departe. ... în adevărurile bogate pe care Dumnezeu ni le-a dat. "29 Ani de criză de la începutul anilor 1900 arată ce pot părea evenimente și sfaturi contradictorii. În 1901, după moartea soției sale, fratele Butler s-a întors la munca activă în biserică. Cu toate acestea, în ianuarie 1902, Uriah Smith a tipărit articole în *the Review and Herald* încă opunându-se cu tărie opiniile lui Jones, Waggoner și Ellen White, conform lui A.G. Daniells.³⁰

În februarie 1902, Ellen White a îndrumat biserica la contribuția oferită de pionieri. Ea a afirmat nevoia lor de prezbiteri Butler și Smith, și a declarat cu privire la Elder Butler: "Îi urăm bun venit el în rândurile noastre încă o dată și îl considerăm ca fiind unul dintre cei mai valoroși lucrători ai noștri"³¹.

Consiliul *Review and Herald* l-a îndepărtat pe Smith din poziția de redactor-șef în martie. Butler i-a luat apărarea, vorbind despre ceea ce Daniells a descris ca fiind "o poziție extrem de nerezonabilă", și fiind "inutil de sever în criticile sale".³²

În luna mai, Ellen White a afirmat cu tărie că, în calitate de rezultat al anilor săi de suferință, "Elder Butler este puternic în ceea

ce privește sănătatea fizică și spirituală. Domnul l-a dovedit, l-a testat și l-a încercat... Văd în Elder Butler pe cineva care și-a smerit sufletul înaintea Dumnezeu. El are un alt spirit decât cel al bătrânului Butler din anii tinereții ..."³³

În aprilie 1903, ea a scris din nou: "Mă bucur că fratele Butler este cu noi în această lucrare Dumnezeu dorește ca pionierii cu părul cărunt, oamenii care au jucat un rol în lucrare atunci când primul, al doilea și al treilea mesaj al îngerilor au fost date pentru prima dată, să stea în locul lor în lucrarea Sa astăzi. "34 Ea i-a scris în iunie: "Trebuie să facem acum o lucrare care ar fi trebuit să fie făcută cu mult timp în urmă... Experiența ... prin care a trecut poporul lui Dumnezeu în istoria timpurie a lucrării noastre trebuie să fie republicată."³⁵

În 1904, ea i-a scris cu privire la criza fundațională. "La această criză toți sunt chemați să ia poziția lor... Nici o piatră nu trebuie să fie mișcată în fundația acestui adevăr - nici un stâlp mutat. "36 Ea i-a repetat din nou acest lucru la sfârșitul anului până în 1910.³⁷

Lucrarea fratelui Butler în susținerea școlilor din Madison și Loma Linda a arătat o nouă încredere în Spiritul Profeției. În anul 1915, el a discurs rostit la Consiliul de toamnă al Consiliului General de Conferinței de la Loma Linda, ținută la Loma Linda, a ajutat la salvarea noua școală de medicină ³⁸.

Reflecție

Focul de rafinare își făcuse treaba cu fratele Butler. Boala și moartea soției sale, precum și boala și încercările sale personale i-au imprimat importanța reformei în domeniul

sănătății, și l-au umilit pe părere despre sine însuși. Prin toate acestea, el a rămas loial bisericii și a învățat să aibă mai multă încredere în Spiritul Profeției.

În experiența sa putem vedea cum o teorie a adevărului poate coexista cu o rezistență persistentă împotriva acestuia. Înțelegem cum Domnul se folosește adesea de mari încercări pentru a ne străpunge încrederea în sine și înșelăciunea, până când începem să vedem problemele mai profunde ale nevoilor noastre și ale soluțiile evanghelice. Oportunitățile ratate din 1888 s-au adunat în mod colectiv până la ceea ce Ellen White a descris-o ca fiind "insubordonare", și a dus la biserică să fie nevoită să rămână în această lume mai mulți ani.³⁹

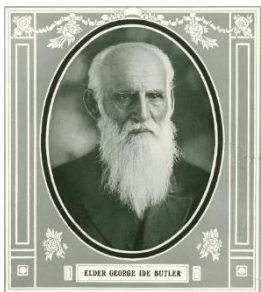
Mesajul neprihănirii prin credință a adus de către Jones și Waggoner în anii 1880 ar fi putut să pregătit un popor pentru a-L întâlni pe Hristos.⁴⁰ Când acest mesaj și lucrare au fost împiedicate, rezultatul a fost că această confuzie spirituală a dus la erezii care au atacat însăși temelii bisericii. Pe fondul ei întoarcerea din Australia, când, după Conferința generală din 1901, Ellen White nu a văzut nicio schimbare spirituală profundă în biserică, ea a început să realizeze că fereastra de oportunitate trecuse, și și-a îndreptat atenția spre controlul pagubelor și conservarea fundațiilor bisericii. Ea i-a chemat pe Smith și Butler pentru a o ajuta din 1902 începând cu anul 1902 în păstrarea acestor fundații.

Acești bărbați erau pionieri care rămăseseră credincioși cauzei, deși orbiți în parte la providențele înaintării lui Dumnezeu. Afirmarea ei despre faptul că

Dumnezeu i-a condus pe ambii bărbați să aibă un loc în lucrarea Sa până la sfârșitul vieții lor a fost în ciuda faptului că ei nu au înțeles mesajul neprihănirii prin credință în toate dimensiunile sale.

Ei au fost valoroși pentru alte aspecte ale mesajului, în special perspectiva lor de "pionier" și loialitatea lor de neclintit față de mișcare. Era ca și cum ea ar fi spus bisericii: "Din moment ce voi nu aveți de gând să terminați casa, măcar lăsați fundațiile. Va veni o altă generație, și va termina casa". Unii dintre pionierii care au fost chemați să o ajute în această lucrare au fost aceiași responsabili în parte pentru oportunitatea pierdută. Și astfel, ei au fost chemați să contracareze consecințele propriilor lor acțiuni. Se pare că au făcut acest lucru cu loialitate și de bunăvoie, deși nu și-au recăpătat niciodată ceea ce ea spunea că este "eterna lor pierdere." Fie ca noi să afirmăm fundațiile și să-L rugăm pe Domnul să termine casa, cooperând cu El în această lucrare extrem de importantă.

1. EGW1888 Materials, pp. 212, 217.
2. Manuscrise și amintiri din Minneapolis, p. 46.
3. Bid. p. 23.
4. Ibidem, pp. 68, 69.
5. Materiale din 1888, pp. 1005,1246.
6. Ibidem, p. 32. 7: MMM, p. 82.
8. Ibidem, p. 99.
9. 1888 Materials, p. 86, 89.
10. Ibidem, p. 96.
11. Ibidem, p. 93.
12. Ibidem, p. 165, 166.
13. Ibidem, pp. 190-194.
14. Ibidem, p. 644.
15. Ibidem, p. 848.
16. Ibidem, p. 714, 715, 717.
22. Ibidem, p. 1128.
23. Ibidem, p. 1140.
24. MMM. pp. 251, 256.
25. Materialul din 1888, p. 1184.
26. MMM, p. 260.
27. 1888 Material, p. 1137,1138-.
28. Ibidem, p. 1412.
29. A.L. White, E.G.W. Biography, vol. 4, p. 406, 407.
30. MMM, pp. 318, 319.
31. 20 Manuscript Releases, p. 220.
32. MMM,p. 317.
33. Ani de pensionare, p. 117.
34. 1888 Materials, p. 1801.
17. Ibidem, p. 741.
18. Ibidem, p. 846.
19. Ibidem, p. 1005.
20. MMM, p. 210.
21. 1888 Materials, p. 1128, 1136.
30. MMM, pp. 318, 319.
31. 20 Manuscript Releases, p. 220.
32. MMM,p. 317.
33. Ani de pensionare, p. 117.
34. 1888 Materials, p. 1801.
35. 17MR, p. 344.
36. 19MR, p. 311.
37. 1888 Materials, p. 1811.
38. Pentru Dumnezeu și CME, p. 106, 113.
39. 10MR, p. 277.
40. 888 Materiale, pp. 210,1814.
35. 17MR, p. 344.
36. 19MR, p. 311.
37. 1888 Materials, p. 1811.
38. Pentru Dumnezeu și CME, p. 106, 113.
39. 10MR, p. 277.
40. 888 Materiale, pp. 210,1814.



Elder George Butler

George Ide Butler, pastor, evanghelist, administrator și de două ori președinte al Conferinței Generale, a fost un pionier renumit în istoria cu multiple fațete a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Butler a fost considerat cel puțin parțial responsabil pentru reacția negativă a multor care au participat la Conferința generală din 1888 din Minneapolis, Minnesota, față de mesajul de neprihănire prin credință prezentat de Dr. E. J. J. Waggoner și Elder A. T. Jones.

Familia lui Butler era adânc înrădăcinată în istoria americană. Bunicul său, Ezra Pitt Butler, Sr., a fost un bunic, a servit în Revoluția Americană, a fost guvernator al statului Vermont din 1826 până în 1828, consilier, judecător, administrator al universității și pastor al Bisericii Baptiste din Waterbury, Vermont.

Tatăl său, Ezra Pitt Butler, Jr. a fost căpitan în Războiul din 1812. A susținut temperanța, anti-masonismul și abolirea sclaviei. În acest familie conștiincioasă și patriotică, George Ide Butler s-a născut la 12 noiembrie 1834, al doilea dintre o familie cu 6 copii.

Avea cinci ani când părinții săi au acceptat vestea venirii iminente a lui Hristos, predicată de către morariști. Tatăl său a devenit un "lucrător foarte zelos în mișcarea din '44"1.

Miller a vizitat casa lor în mai multe rânduri. Butler avea 10 ani în momentul Marelui Dezamăgire din 1844. Familia a rămas

George Ide Butler- un om de influență

De Marlene Steinweg

credincioasă în timpul dezamăgirii, deși semințele îndoielii au început să răsară în mintea tânără a lui Butler.

Până în 1848, după ce a studiat cu căpitanul bates, mama lui Butler a început să țină cultul de ziua a șaptea Sabat" singură... în dormitorul ei, împreună cu Biblia și hârtiuța. "2

În toamna anului 1850, tatăl lui Butler a studiat cu Bates, a acceptat și a început să țină Sabatul. În scurt timp, el a fost hirotonit la slujbă, deși se considera un simplu fermier martor. Pe vârsta de 18 ani, Butler a spus că devenise un "mândru, țeapăn, necredincios încăpățânat, pasionat, cu capul înfierbântat, cu puțină reverență față de Dumnezeu sau față de om... un tânăr timid, sceptic, cu un spirit mândru "3.

Cu toate acestea, este îmbucurător să observăm că el "prețuia onestitatea și moralitatea și era hotărât să se ferească de jocul de cărți, ... tutunul și băutura. "4 În 1853, a călătorit în sălbăticia nordică, a obținut o slujbă la topografii din Wisconsin și, la vest de Minneapolis, a luat o concesiune pe care a vândut-o mai târziu.

În timp ce călătorea cu o barcă fluvială spre Kansas City în 1856, George a coborât la "Rock Island, unde se afla vaporul a ancorat pentru marfă... pentru a merge pe oraș "5. Până când s-a întors la vapor, luase decizia de a urma calea cea bună părțile bune ale Bibliei. "Înapoi în cabina sa,

pe genunchi, și-a dat viața lui Dumnezeu."6 La întoarcerea sa la Waukon, a fost botezat de J. N. Andrews.

Mai târziu, M. E. Cornell a predicat la Waukon, convingându-l că mărturiile lui Ellen White erau de la Dumnezeu și nu de la hipnotism.

Butler a început să predea la școală și a continuat să o curteze pe Lentha Lockwood, cu care se întâlnea din 1855. Își amintea bine când dna. White "a dus-o pe Lentha în dormitor, presupun că pentru a vorbi despre mine... ceea ce nu era o împrejurare calculată pentru a mă face fericit la atunci."7

El și Lentha s-au căsătorit la 10 martie 1859 și, până în 1864, aveau o familie de trei copii: Annie și doi băieți gemeni, William Pitt și Hiland George.

Butler a fost ales președinte al Conferinței din Iowa în 1865. El a lucrat cu seriozitate pentru a contracara efectul de scindare al lui B. F. Snook și W. H. Brinkerhoff, care îi criticau pe albi. Acești bărbați, care anterior fuseseră președinte și secretar ai Conferinței de Stat din Iowa, recent organizată, au inițiat o apostazie în tot statul care a început cu congregația din Marion. Butler a vizitat personal din biserică în biserică învățându-i pe membri adevărul, contracarând influența lor. Sub conducerea sa abilă, congregația biserica din Iowa a crescut foarte puternic. Butler a fost hirotonit în slujbă în 1867 și în curând s-a mutat familia sa în Mount Pleasant, Iowa, unde și-au mutat familia. au locuit timp de 16 ani.

Butler a devenit președinte al Conferinței Generale în 1872. O sarcină votată în cadrul Conferinței a fost ca el să transforme într-un colegiu școala privată a lui G. H. Bell, înființată în 1868 la Battle Creek.

La 31 decembrie 1873 a fost stabilită înțelegerea pentru achiziționarea un teren de 12 acri pentru noul colegiu. Acest teren a fost ales în detrimentul a două parcele de teren mai adecvate de 120 și 50 de acri.

Imediat după achiziționare, terenul de 12 acri a fost construit pe o suprafață de 12 acri a fost redusă la șapte prin vânzarea a cinci terenuri de acri de terenuri situate lateral. 50.000 de dolari în promisiuni de donații au fost strânși pentru a ridica o clădire din cărămidă roșie. La 24 august 1874, au început temporar cursurile în clădirea Review și s-au mutat în clădirea finalizată în 4 ianuarie 1875.

Începutul anilor 1870 a fost o perioadă nefastă pentru adventiști. Biserica din Battle Creek a fost disciplinată. Uriah Smith și George Amadon au fost eliberați din funcțiile lor de la Revistă. La această perioadă Butler a produs un eseu despre conducere prin care spera să obțină reconcilierea. În acest eseu a remarcat că Dumnezeu a pus deoparte cu daruri specifice de conducere anumiți oameni din Biblie care au acționat cu mai multă autoritate. Ellen și James White erau acest tip de conducători, spunea el, și a recomandat ca Biserica să îi dea Elder White "spațiu pentru a-și exercita conducerea atâta timp cât el nu intră în conflict cu principiile morale"8.

Ellen White a scris că în eseul său a fost greșit să atribuie o astfel de autoritate unui singur om. Butler și-a dat demisia din responsabilitățile prezidențiale în august 1874, deoarece se simțea criticat pe nedrept iar James White l-a înlocuit ca președinte al Conferinței Generale în noiembrie. Butler a fost trimis în California în 1875, unde a ajutat la strângerea a 22.000 de dolari pentru înființarea organizației Pacific Press. Un an mai târziu a fost ales președinte al nou formată Conferința Nebraska-Iowa.

În timp ce o vizita pe Ellen White, foarte bolnavă, în Battle Creek în 1880, doamna White l-a sfătuit să se întoarcă din nou la să accepte din nou președinția Conferinței Generale. El a plâns, dar a fost de acord să facă acest lucru. Cel de-al doilea mandat prezidențial al lui Butler, care a început în sfârșitul anului 1880, este descris de un istoric al bisericii ca fiind intrând într-un "crater de vulcan".⁹ Poate că cea mai mare provocare a fost aceea de a duce la îndeplinire conducerea sub influența lui James White, care nu putea sau nu a vrut sau nu a vrut să renunțe. În ciuda acestei presiuni, când fratele White a murit de malarie la 6 august 1881, a murit, Butler a plâns așa cum ar fi făcut-o pentru propriul său tată.

Butler a scris o serie despre Spiritul Profeției pentru Review, care a clasificat inspirația folosind o clasificare ierarhică. În timp ce această serie părea să o susțină pe Ellen White, ea a simțit că a criticat-o pe Biblia prin faptul că sugera că Psalmii și Cărțile de Istorie erau simplă literatură și istorie și nu inspirate divin.

Butler a început să călătorească în străinătate în 1883. În Europa el a promovat o evanghelizare mai eficientă, a vizitat teritoriul valdenilor și Napoli, Italia, România, Germania, țările scandinave și Elveția. El i-a încurajat pe frați să înființeze edituri, să fondeze case de formare școli de formare pentru tineri și să crească numărul de colportori și a vizitelor din casă în casă. Butler a vizitat Australia și Noua Zeelandă în 1885.

Între 1881 și 1889, Butler a fost președinte al Review and Herald Publishing Association. "În această calitate, el a exercitat o influență puternică pentru construirea și extinderea editurii intereselor de publicare ale denominațiunii. "10 În timpul acestei perioade timp, mai mulți lideri tineri și noi au intrat în proeminență și au apărut diferite opinii cu privire la legea exprimată în Galateni. E. J. Waggoner, editorul revistei Signs, și A. T. Jones, editorul al revistei American Sentinel, și-au publicat punctele de vedere cu privire la acest subiect în Signs. La adunarea generală din 1886 Conferința Generală din 1886, Butler a încercat să împiedice astfel de publicare deschisă a opiniilor contrare. El a convocat o comitet teologic care s-a întrunit și a studiat "legea" din Galateni, și a votat că acea "lege" se referea la "întreaga lege". Consiliul Conferinței Generale a adoptat apoi o politică care interzicea "opiniile doctrinare care nu sunt susținute de o majoritate echitabilă a membrilor noștri" poporului, să fie ... publicate în ziarele noastre denominaționale ... înainte de a fi examinate și aprobate de către frații conducători ai experienței"¹¹.

Ellen White i-a sfătuit să nu-și expună opiniile opiniile controversate în public, în special folosind presa adventistă de ziua a șaptea adversă, și că Butler ar trebui să joace corect. "Dr. Waggoner ar trebui să aibă o șansă la fel de corectă ca și dumneavoastră a avut."12

Din cauza unei stări de sănătate precare, Butler nu a participat la conferința din 1888 Conferința generală din 1888. Cu toate

acestea, după ce a fost avertizat că "A. T. Jones, Dr. Waggoner și W. C. White aveau lucrurile toate pregătite pentru a conduce la Conferința Generală "13, el a scris scrisori și telegrame îndemnând conducerea să

rămână fermi pentru "vechile repere". Când Elder Jones și Dr. Waggoner au prezentat punctul lor de vedere asupra neprihănirea prin credință, aceasta a emoționat pe Ellen White.

Acest mesaj, înțeles în adevăratul său caracter și proclamat în Duhul Sfânt, va lumina pământul cu gloria sa.

Dar nu a fost acceptat de către corpul general al delegați din cauza influenței unor lideri precum Butler. În ultima sa predică la acea Conferință generală, a declarat: "Văd frumusețea adevărului așa cum doctorul ni l-a pus în față... Acest mesaj, înțeles în adevăratul său caracter... și proclamat în Spirit, va lumina pământul cu slava sa... Nu aveți dreptul să nutriți sentimente de dușmănie, lipsă de bunăvoință și prejudecăți față de Dr. Waggoner ... "14.

Elder O. A. Olsen a fost ales pentru a-l înlocui pe Butler ca președinte al Conferinței Generale. Butler s-a simțit respins de conferință și de Ellen White. Descurajat, el și soția sa s-au mutat împreună cu un fermă de 10 acri în Bowling Green, Florida. Acolo și-a soția a suferit un atac cerebral, iar George a îngrijit-o până la moartea ei, în noiembrie 1901. A avut o mulțime timp de

gândire. A corespondat cu prietenii și cu colegi de muncă, cum ar fi S. N. Haskell. În 1893, el i-a scris lui Haskell, recunoscând că "un mare bine a avut venit în biserică prin lumina suplimentară asupra lui Hristos". Neprihănirea lui Hristos".15

Butler a fost ales președinte al Conferinței din Florida în 1902 și a deținut această funcție până în 1904. Din 1902 până în 1907 a fost președinte al Conferinței Southern Union. A fost membru al Comitetului Executiv al Conferinței Generale. În calitate de rezultat al conducerii sale competente, editura (Southern Publishing Association) a fost mutată în 1906 la Nashville. În timpul conducerii sale au fost înființate opt școli cu un număr de înscrieri de 300 de elevi până în 1908. Vârșnicul A. G. Daniells a dat Butler credit pentru munca sa, notând "procentul de creștere a numărului de membri și a fondurilor în timpul ultimii șase ani a fost mai

mare decât în orice altă conferință a uniunii Întreaga lucrare a fost pusă pe o bază mai substanțială".¹⁶

Butler nu a fost de acord cu teologia din cartea lui Kellogg, *The Living Temple* (Templul viu). Cu toate acestea, el a tot ce a putut, prin interviuri personale și scrisori, pentru a-l descuraja pe Dr. J. H. Kellogg să rupă să se despartă de biserică. Kellogg s-a separat de de Biserica Battle Creek în 1907. Apoi, "în 1908 cei mai mulți dintre liderii activi ai SDA au fost abandonați din asociația sanatoriului de către o mică grup restrâns de membri, dintre care cei mai mulți aveau legătură cu managementul sanatoriului..."¹⁷ Această acțiune a scos efectiv sanatoriul de sub controlul SDA. Răspunzând la declarația lui A.T. Jones declarație a lui A.T.A. că va rămâne alături de sanatoriu, cu mărturii sau fără mărturii, Butler a replicat: "Voi rămâne alături de mărturii, cu sanatoriu sau fără sanatoriu." ¹⁸ (Italics supplied.)

La 8 octombrie 1907, Butler s-a căsătorit cu Elizabeth Grainger, o văduvă de șaiszeci și doi de ani și fostă misionară în Japonia. Cuplul s-a mutat la Twin Magnolias, o fermă de portocale și nuci pecan, la Bowling Green, Florida. Trei luni mai târziu, la începutul anului 1908, el s-a retras. Pensionarea nu l-a ținut pe Butler departe de amvon.

El a vorbit la întâlnirile din tabere despre "Lucrarea primilor pionieri" și despre viziunile lui Ellen White. El a fost invitat la întâlniri de predicare și a visat să facă evanghelizare în corturi.

PAȘI SPRE HRISTOS

Poate cea mai populară carte scrisă de Ellen G. White, *Pași către Hristos*, a fost publicată în 1892. Ea a răspuns unei nevoi specifice care a fost evidențiată de agitația privind Neprihănirea prin credință la Conferința generală din 1888. Cartea sa, avea ca scopul a conduce pe cel care căuta neprihănirea și integritatea caracterului, pas cu pas, pe calea vieții creștine. Recomandăm acest volum tuturor cititorilor noștri și prietenilor lor.

Elizabeth a fost tratată pentru tuberculoză în 1911 la Sanatoriul din Florida. În septembrie 1916, a plecat din Florida într-o călătorie prelungită în lupta ei împotriva tuberculozei și nu s-a mai întâlnit cu Butler din nou până în martie 1918, la Conferința Generală de la San Francisco.

Starea de sănătate a lui Butler scăzuse considerabil până la atunci. În iunie, medicul său a diagnosticat că avea cancer. A murit la 25 iulie 1918, în casa lui fiicei și ginerei soției sale. În mormântarea în onoarea elder Butler a dezvăluit că acesta era foarte apreciat. "Treisprezece colegi slujitori au condus slujba, iar alți șase au fost purtători onorifici ai sicriului." ¹⁹

Credințioșia lui Butler în fața opoziției și dedicarea sa pentru a construi activitatea editorială și educațională și pentru a apăra adevărului inspiră la o acțiune similară credințioșii de astăzi care se confruntă cu monumentalele evenimente finale din istoria acestui pământ.

Rezistența lui Butler față de sfaturile lui Ellen White și eroarea gravă pe care a făcut-o în a se opune Mesajul de neprihănire prin credință din 1888 ar trebui să-i motiveze pe oamenii lui Dumnezeu de astăzi. Ei trebuie să fi dispuși să asculte și să accepte mărturiile lui Dumnezeu din Biblie și din scrierile lui Ellen G. White - dispuși să accepte și să proclame în Spiritul lui Dumnezeu acel Mesaj special, pentru ca întregul pământ să fie luminat de gloria și venirea lui Isus să fie grăbită.

Referințe:

1. Vande Vere, E. K., The Story of George I. Butler, Southern Publishing Association, 1979, p. 10.
2. Ibidem, p. 11.
3. Ibidem, p. 14, citat din Scrisori de la GIB către EGW.
- 4-7. 4. Ibidem, p. 16.
8. Ibidem, p. 40.
9. Ibidem, p. 49.
10. Review and Herald, 29 august 1918, "George Ide Butler, A Sketch of His Life", de bătrânii M. C. Wilcox și W. C. White, pp. 14-16.
11. Vande Vere, p. 85 (Citat din Review and Herald, 12-14-86.)
12. Ibidem, pp. 87, 88 (Citat dintr-o scrisoare a lui EGW către GIB și Uriah Smith, 3-31-87).
13. Olsen, A. V., "Through Crisis to Victory, 1888-1901" (Prin criză spre victorie, 1888-1901).

Review and Herald Publishing Association, 1966, p. 85. (Un comentariu pe care E. G. White l-a făcut către elder W. M. Healey, Scrisoarea 7, 9 decembrie 1888).

14. 2 MR, p. 58.

15. Vande Vere, p. 99.

16. Ibidem; p. 111 (Citat din Review and Herald, 3-12-08.)

17. Enciclopedia SDA, vol. 10, Review and Herald Publishing Association, 1976, p. 138.

18. Vande Vere, p. 127.

19. Ibidem, p. 138

Avertisment Satisfăcut

Ellen G. White

G. I. Butler

Te rog să rămâi acolo unde ești. În timpul Săptămânii de Rugăciune... Tot ceea ce pot spune nu va avea nicio greutate pentru tine sau pentru soția ta dacă nu se va face o lucrare în inima ta...

Veți face obiecții la mărturii, și dacă spiritul lui Dumnezeu nu va avea o putere de control, conștiința va fi deformată.

Însăși poziția pe care ați ocupat-o va fi acum se va dovedi a fi o ispită pentru tine, pentru a te îndepărta de căutați pe Domnul din toată inima voastră ...Acolo există o mândrie a sufletului care nu a fost răstignită... Nu sunteți în armonie cu Spiritul de Hristos ... Lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu ... nu este probabil să sufere nici pe jumătate din cauza opoziției deschise, cât din partea prietenilor mei aparenti, cei care par a fi apărători ai Mărturiilor, dar care sunt adevărații lor agresori; care slăbesc și le fac să fie lipsite de efect. Vreau să cădeți pe Stâncă și să fiți zdrobiți. Lăsați să moară; lăsați-L pe Hristos să troneze în inimă. trebuie făcut mai devreme sau mai târziu, dacă vreți să vă mântuiți. Isus te iubește și te va ... aduna în brațele Sale puternice, dar cât de mult ai nevoie să vă ungeți vederea spirituală. Există multe lucruri pe care nu le vedeți cu claritate, iar sufletul este în primejdie. Vreau ca sora Butler să bea curenți adânci din fântâna vieții, pentru ca Hristos să fie în ea o fântână de apă, care să izvorască în viața veșnică. 1888 Materials, pp. 190-194, E. G. White, către soții Butler, 11 decembrie 1888

S-au produs mari schimbări în activitatea în timpul celor patru sau cinci ani de când sunt la pensie. ... Sunt pe deplin convins că Dumnezeu a binecuvântat foarte mult spre binele poporului Său și al cauza unei mai mari agitații a doctrinelor

justificării prin credință, a necesității însușirii neprihănirii lui Hristos prin credință ...

Nicio clipă, de la convertirea mea, nu am avut, nici măcar o clipă, am crezut că aș putea fi salvat prin propriile fapte bune, sau să fiu îndreptățit în alt mod decât prin credința în Isus Hristos ... sau că aș putea face ceva acceptabil pentru Dumnezeu fără ajutorul și harul Domnului nostru Isus Hristos. Niciodată pentru o clipă am presupus că am putea să păstrăm legea în mod acceptabil ... prin propriile noastre forțe ... Sunt bine convins că lumina suplimentară a mării importanță a strălucit asupra acestor subiecte ... Dumnezeu a binecuvântat-o foarte mult spre binele celor care au acceptat-o. Pentru o perioadă de timp am avut îndoieli în ceea ce privește agitația de acestor subiecte pe care le-am aprobat aici cu atâta libertate ... Simpatiile mele nu erau cu cei care conduceau în a aduce în fața poporului nostru ceea ce eu consider acum ca fiind lumină. Nu-mi găsesc scuze pentru multiplele greșeli și erori... Sper să nu o mai fac niciodată să nu cad pe drum. Isus mi se pare foarte prețios pentru mine, cel mai bun prieten prin departe cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Inima mea arde în mine ... să putea încă să aduc suflete în adevăr. Review & Herald, 13 iunie 1893, p. 377, Declarația lui George I Butler.

A fost adevărat

Îmi plăcea sunetul fermecător al violei,
Mi-a plăcut dansul vior,
și toate scenele dragi și încântătoare
Din romantismul sălbatic al naturii.

Cunosc farmecul fascinant,
În toată profunzimea și înălțimea lor,
Presimțite pe zile, luni și ani
De încântare rafinată.

Deși am șapte-șase ani, simt că încă
Aceste săli de veselie ar putea onora;
Le-am părăsit când eram tânăr
și-am căutat în Hristos un loc ascuns.

Dar, o! Ce pahar amar am băut!
Care mi-a împlânzit cariera sălbatică;
Moartea mi-a lovit părinții de lângă mine
și mi-a înecat bucuria în lacrimi.

Casa mea dragă și iubită din anii copilăriei,
Unde totul era viață și veselie,
A devenit o casă de doliu, și
De mult timp nu mai e casă pentru mine.

De atunci am format legături mai apropiate, mai
dragi, și ele, de asemenea, au fost rupte.
Prin aceste lovituri repetate am învățat
Că nu există nimic adevărat în afară de Cer.

Comoara mea e acolo, inima mea e acolo,

Premiul pe care vreau să-l câștig;
Dar știu că victoria trebuie câștigată
Peste orice păcat drag.

și fie ca focul rafinării să treacă prin
Până când voi fi purificat;
Până când răbdarea se va desăvârși aici,
și toate harurile mele să fie încercate.

Aș suporta acum încercarea de foc,
Până când voi fi sfânt și curat,
Ca să pot reflecta chipul lui Hristos,
și să fiu în El sigur.

O casă în ceruri va fi atunci a mea,
O casă care nu e făcută de mâini;
Unde Isus îi va primi pe sfinții Săi,
Care umblă în poruncile Lui.

Să fie a mea să merg pe calea cea strâmtă,
Pe care a călcat Răscumpărătorul meu,
și în cetate să am un loc
Aproape de tronul lui Dumnezeu.

Acolo prietenii se vor întâlni ca să nu se mai
despartă,
Ale căror păcate sunt aici iertate.
Nu vreau să mă odihnesc până nu voi ști, Că am o
casă în Rai.



LINTE BOLOGNESE

Ingrediente

- Linte- cu cât mai mică, cu atât mai bine! Eu prefer Linte neagră de Caviar (sau linte verde sub-franceză)

Lentilă verde sau linte spartă)

- Ceapă și usturoi - pentru profunzimea aromei

- Morcovi și țelină - pentru dulceață și

complexitate

- Oregano sau cimbru proaspăt - sau înlocuiți 2

lingurițe de ierburi italiene uscate

- Pastă de tomate - pentru a adăuga profunzime și bogăție

- Roșii proaspete - sau înlocuiți roșiile din conservă

- Bulion de legume - sau înlocuiți cu apă plus

bulion vegetal

- Semințe de cânepă (sau nuci sau nuci pecan prăjite) pentru textură și bogăție

Preparare

Pasul 1 Se sotează ceapa în ulei de măsline până când este aromată.

Pasul 2 Adăugați morcovii, țelina și usturoiul, continuați să gătiți și amestecând aproximativ 5 minute. Adăugați ierburile și condimentele.

Pasul 3 Adăugați pasta de roșii, rumenind-o puțin.

Pasul 4 Adăugați roșiile și sucurile lor.

Se adaugă linte, semințele de cânepă sau nucile și bulionul.

Nucile măcinate și prăjite adaugă o aromă foarte bună, dar mie îmi place ușurința de a adăuga semințele de cânepă... nu este necesară măcinarea!

Rețineți că, cu cât linte este mai mică, cu atât mai repede se va găti bolognese-ul! Aceste mici linte negre caviar negru sunt cele mai bune - doar 20 de minute de gătit, timp de gătit.

REȚETA

Pasul 5 Aduceți la fierbere și acoperiți. Fierbeți la foc mic timp de 20-30 minute

Pasul 6 Odată ce linte este fragedă, îndepărtați capacul și gătiți o parte din lichid.

Pasul 7 Gustați și ajustați condimentele

Pasul 8 Serviți! Se pune cu lingura peste polenta cremoasă sau se amestecă cu paste tale preferate